

Ikt. sz.: KOB-41/17-122020.

KOB-13/2020. sz. ülés
(KOB-36/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2020. november 16-án, hétfőn, 10 óra 03 perckor
az Országház Delegációs termében (főemelet 40.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>A 2022. és 2023. év Petőfi Sándor-emlékévvé nyilvánításáról szóló H/13655. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	5
<i>Dr. Palkovics László, innovációs és technológiai miniszter éves meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)</i>	5
<i>Dr. Palkovics László beszámolója</i>	5
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	13
<i>Dr. Palkovics László válasza</i>	28
<i>Az ülés berekesztése</i>	38

Napirendi javaslat

1. A 2022. és 2023. év Petőfi Sándor-emlékévvé nyilvánításáról szóló határozati javaslat (H/13655. szám)
(Kocsis Máté (Fidesz), Dr. Simicskó István (KDNP), L. Simon László és Lezsák Sándor (Fidesz) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
2. Dr. Palkovics László, innovációs és technológiai miniszter éves meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Pósan László(Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Hoppál Péter (Fidesz), a bizottság alelnöke

Dr. Kállai Mária (Fidesz), a bizottság alelnöke

L. Simon László (Fidesz), a bizottság alelnöke

Simon Róbert Balázs (Fidesz), a bizottság alelnöke

Ander Balázs (Jobbik), a bizottság alelnöke

Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke

Dunai Mónika (Fidesz)

Dr. Vinnai Győző (Fidesz)

Szilágyi György (Jobbik)

Földi László (KDNP)

Dr. Hiller István (MSZP)

Arató Gergely (DK)

Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

L. Simon László (Fidesz) megérkezéséig dr. Kállai Máriának (Fidesz)

Demeter Zoltán (Fidesz) Földi Lászlónak (KDNP)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella bizottsági főmunkatárs

Meghívottak

Hozzászóló

Dr. Palkovics László innovációs és technológiai miniszter

Megjelentek

Schanda Tamás János államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Bódis József államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Dr. Hankó Balázs Zoltán helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Pölöskei Gáborné helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 03 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Szép napot kívánok! Tisztelettel köszöntöm a bizottság mai ülésén megjelent minden kedves képviselőt és a minisztérium képviselőjében megjelent miniszter urat, államtitkár urakat, államtitkár asszonyt.

Tisztelt Bizottság! Előzetesen kiküldtük a napirendi javaslatot, először erről kell szavazni. A napirendi javaslatot mindenki megkapta, úgyhogy ennek ismeretében kérdezem, ki az, aki egyetért a mai ülés napirendjével. Kérem, kézfelemeléssel jelezze! (Szavazás.) A bizottság egyhangúlag megszavazta a napirendet. Köszönöm szépen.

A 2022. és 2023. év Petőfi Sándor-emlékévvé nyilvánításáról szóló H/13655. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Az első napirendi pont egy emlékévvé nyilvánításról szóló határozati javaslat, 2022. és 2023. Petőfi Sándor-emlékévé legyen, erről szól a javaslat. Több képviselőtársunk nyújtotta be. L. Simon képviselő úr, aki ennek az egyik benyújtója, jelezte, hogy sajnos késik a forgalmi helyzet miatt, de szóbeli előterjesztés nélkül is egyébként az ilyen természetű határozati javaslatról tudunk dönteni. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy kíván-e valaki esetleg hozzászólni. (Senki sem jelentkezik.) Jelentkezőt nem látok, így szavazásra teszem fel a kérdést.

Ki az, aki egyetért azzal, hogy a Petőfi Sándor emlékévvé nyilvánításról szóló határozati javaslatot támogatni tudja a bizottság? Az, kérem, kézfelemeléssel jelezze! (Szavazás.) A bizottság egyhangúlag támogatja. Köszönöm szépen.

Dr. Palkovics László, innovációs és technológiai miniszter éves meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Soron következik a második napirendi pontunk, amely igazából a mai ülésünk összehívásának is fő apropója, nevezetesen dr. Palkovics László innovációs és technológiai miniszter kötelező éves meghallgatása. Ennek apropóján köszöntöm miniszter urat, köszöntöm Schanda Tamás miniszterhelyettes urat, Bódis József államtitkár urat, Pölöskei Gáborné szakképzésért felelős helyettes államtitkár asszonyt, dr. Hankó Balázst, felsőoktatásért felelős helyettes államtitkárt, Gulyás Tibor innovációért felelős helyettes államtitkár urat.

Először megadom a szót a miniszter úrnak, aki jelezte, hogy egy prezentációval is alátámasztja mondandóját, azt követően pedig sor kerül a képviselői kérdésekre. Egykörös kérdésfeltevés lesz, és arra utána miniszter úr válaszol. (Dr. Hiller István és Kunhalmi Ágnes megérkeznek.) Kérek mindenkit, arra legyen tekintettel, hogy 13 órától a plenáris ülés kezdődik, magyarán azt szeretném kérni, hogy a kérdések megfogalmazása során mindenki a lényegre szorítkozzon és lehetőleg némi időbeli önkorlátozásról tegyen tanúságot. Köszönöm szépen. Parancsoljon, miniszter úr!

Dr. Palkovics László beszámolója

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációs és technológiai miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Köszönöm a lehetőséget ezen a mai meghallgatáson. Az elmúlt ülés óta szerintem nagyon sok minden történt, és ami történt, azt erőteljesen árnyalta az a helyzet, amit a vírus okozott. Miután mind a három terület, amelyről röviden ma itt be szeretnék számolni, az innováció területe, a

felsőoktatás, illetve a szakképzés területe, különböző módokon, de mindenképpen érintett a vírus által, ezért ez egy voltaképpen érdekes lehetőséget ad az e területeken történeteknek a bemutatására. Nagyjából ezt a három pontot szeretném érinteni, igyekszem nem gyorsan beszélni, hanem ezeken gyorsan keresztüljutni, hogy utána maradjon idő a kérdésekre. *(Szilágyi György megérkezik.)*

Először a kutatás-fejlesztés és innováció rendszeréről szeretnék néhány dolgot szólni, hogy is alakult ez az elmúlt időszakban. A kormány újjáalakítása után 2018-ban elkezdtük átalakítani a hazai innovációs és kutatási ökoszisztémát, ha úgy tetszik. Ennek az átszervezésnek a lényegi elemei ebben az évben lezárultak, létrejöttek azok a struktúrák, illetve azok az intézmények, amelyek ahhoz szükségesek, hogy valóban az általam kitűzött céloknak megfelelő rendszert tudjunk létrehozni. 2021-ben ennek az átalakítási folyamatnak a második fázisához érünk. Itt ténylegesen magának az ökoszisztémának, illetve az ökoszisztéma elemeinek az építésére fog sor kerülni. Azt gondoljuk, hogy 2022-ben már ennek az új rendszernek a működési hatékonysága látható lesz. Azt hiszem, hogy az elmúlt tíz évben is nagyon sok minden történt. Az innovációs rendszer alakítása, a kutatási eredményesség megjelenése, ez mindig egy hosszú folyamat, azonnali vagy nagyon gyors hatást nyilván nem lehet várni, ennek ellenére Magyarország itt szintén elkezdett jól teljesíteni.

Ha megnézzük, az egyik vállalásunk - ez az alapterület, ahol viszont nagyon gyorsan lehet beavatkozni -, hogy jelentősen növeljük a hazai költségvetési forrásból az innovációra szánt összegeket. Azt mondtuk, hogy 2020-ra 25 százalékkal megnöveljük, de ez jobban sikerült, mint 25 százalék, 32 milliárd forint helyett 2020-ban 43 milliárd forinttal nőtt a kutatás-fejlesztésre szánt hazai forrás. Ez a különböző struktúrák között oszlik meg. Egyértelműsítettük az innováció és az alap kutatás tartalmát, illetve ennek intézményrendszerét. Emlékszünk rá, hogy engem sok vád ért amiatt, hogy alapvetően a fékfejlesztéshez értek, ezért a vállalati innovációt támogatom szemben az alap kutatással, butaságokat sokan tudnak beszélni, még komoly emberek is. Ez olyannyira nem így van, hogy látszik, ahogy a struktúrát egyértelműsítettük, az innovációt és a kutatási alapot szétválasztottuk. Fizikailag, pénzügyileg ez egy alapot jelent persze, viszont a két alap rész kezelése egészen különböző módon történik.

Létrehoztuk a nemzeti laboratóriumok rendszerét, 18 jött létre első lépésként, majd rá fogok térni, hogy mik ezek a nemzeti laboratóriumok. Itt azt a célt tűztük ki, mivel Magyarországon bizonyos területeken az intézmények együttműködése nem erőteljes, viszont ezek stratégiai területek, hogy egy alapvetően kollaboráción alapuló rendszert és ennek a finanszírozását hozzuk létre. Mindannyian emlékszünk arra, hogy 2019-ben, az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat létrehozatalánál mifajta vélelmek voltak, elhangzott, hogy a kormány el akarja venni a kutatóintézet-hálózat hazai és EU-s forrásait azért, hogy vállalkozóknak adja. Ehhez képest most ott tartunk, hogy az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat finanszírozása jelentősen növekedett, 2021-től 22 milliárd forinttal növeltük az alap finanszírozását a 17 és fél milliárd forint fölé, tehát több mint megdupláztuk és ennek a 2020. évi metszéke, 11 milliárd is hozzá került 2020. július 1-jétől kezdődően. Tehát nemhogy nem vett el senki forrásokat az Akadémiáról leválasztott kutatóintézetek esetén, hanem jelentősen növeltük az alapfinanszírozást. Hozzáteszem, hogy ezek nem a beruházásfinanszírozások, arra egy külön részt hoztunk létre, 35 milliárd forinttal növekedett egyébként 2021-ben ez az összeg. Tehát igazán ezek a vélelmek nem voltak valóságok. Egyébként ez a növekedés jövőre is folytatódni fog. Azt a 25 százalékot, amit vállaltunk 2018-ban, jövőre is teljesíteni fogjuk. Ennek két jelentősége van, a finanszírozásnak. Az egyik önmagában ezeknek az intézményeknek a működése, a másik pedig az, hogy ki tudja terjeszteni a tevékenységüket, és a

következő európai uniós ciklusban a Horizon Europe és az egyéb kutatásfinanszírozási rendszereken belül sokkal hatékonyabban és jobban tudjanak működni.

Egy rövid áttekintés arról - a jobboldali ábrán egy kicsit kicsik a piktogramok -, hogy hogyan is néz ki a magyar innovációs ökoszisztéma. Ennek nagyon sok eleme van. Vannak korábbi, de még működő elemek. Ilyen a 2015-ben létrehozott Felsőoktatási és Ipari Együtműködési Központ. Ennek a továbbgondolása a kompetenciaközpontok rendszere, az előbb említett nemzeti labor, illetve a kutatóhelyeken túlmutató, de velük együttműködésben lévő vállalatok, egyetemek számára egy tudományos, innovációs parkrendszert is létrehoztunk. Ezek azok az elemek, amelyek struktúra szintjén megjelentek és elkezdtek működni. Itt nemcsak elképzelésekről beszélünk, hanem beszélünk arról is, hogy egyébként ezeket hogyan finanszírozzuk.

Az elmúlt néhány hónapban nyilván nyomon követték azt, hogy ezeket a rendszereket hogyan hoztuk létre, és hogyan nyitottuk meg. Az a helyzet, hogy úgy tűnik, ez az ökoszisztéma működik. A működésnek sokfajta eleme van. Egy rendszer jó működése - amikor minden derűs, süt a nap - alapvetően elvárt, de megmérni akkor lehet, amikor ez nem így van, hanem kicsit zűrösebbek a viszonyok. Az elmúlt, mondjuk, most már lassan háromnegyed év azt is megmutatta, amikor a koronavírus megjelent Magyarországon, hogy ez az ökoszisztéma nemcsak működik, hanem tud választ adni olyan kérdésekre, amelyek az aktuális ügyeinket érintik. Itt nem éveken keresztüli felkészülésről, alapkutatásról volt szó. Arról volt szó, hogy képesek vagyunk-e - a kutatók, a vállalati szakemberek, a kutatóintézeti emberek - válaszokat adni a vírus által felvetett kérdésekre. Azt gondolom, ez sikerült. Azt hiszem, az itt lévők közül is többen részt vettek azokon a videokonferenciákon, amelyeket az ITM által irányított víruskutatással foglalkozó csoport szervezett. Ennek nagyon sok eleme volt gyakorlatilag a vírus megjelenése után nagyon gyorsan azokra a projektekre, amelyeket a kutatóintézetek, intézmények javasoltak, forrásokat biztosítottunk. Szerintem a magyar innovációs ökoszisztéma menedzsment része ilyen gyors még eddig nem volt. Nagyon sok projektről beszélünk. Nagyon gyorsan létrehoztunk egy járvány matematikai kutatócsoportot, amely matematikusokból, ezen belül is egyébként világhírű matematikusokból áll, epidemiológusokból, illetve adattudósokból. Elkezdtünk nagyon gyorsan foglalkozni azoknak a gyógyszereknek a fejlesztésével, vakcináknak a fejlesztésével is, amelyekről ma a sajtó szól - Favipiravir, Remdesivir -, ezek mind márciusban megkezdődtek. Az, hogy ma Magyarországon ezek elérhetőek, ebben nagy része van azoknak a kutatóknak, akik itt megjelentek.

Meg kell ismernünk a vírust, a vírus természetét. Sokkal több információ van magáról a víusról, mint egyébként márciusban volt. Azt gondolom, a védekezésnek ez egy nagyon fontos részét képezi. Ugyanez igaz persze a megelőzés kérdésére. Itt viszonylag egyszerű projektekről, vagy egyszerűnek tűnő projektekről és a maszk gyártásának a kérdéséről van szó - amit a Miskolci Egyetem egészen kiválóan megoldott, a Bay Zoltán Kutatóintézet ma nagy darabszámban gyárt FFP2-es maszkokat -, egészen odáig, hogy hogyan tudjuk ezeket minősíteni, tehát hogyan tudunk létrehozni olyan környezetet, ahol meg tudjuk mérni egy maszk jóságát, egészen odáig, hogy a kezelés területén is nagyon sok projektet támogattunk és hoztunk létre sikeresen. Magyarországon négy - nem is annyira kutatási, inkább - fejlesztési, termékfejlesztési projekt indult el és vezetett sikerre, ami lélegeztetőgépeket eredményezett, vagy már az említett gyógyszereket, de egészen odáig, hogy a módszertant illetően is kifejezetten jól tudtuk ezeket fejleszteni. Itt 3 milliárd forint feletti összeget költöttünk el nagyon gyorsan ezeknek a projekteknak a finanszírozására.

Elkészült a tudományos és innovációs parkhálózat terve, illetve kiírásra kerültek azok a pályázatok, ahova ezek a parkok tudnak pályázni annak érdekében, hogy megkezdjék a működésüket. Ez a tudományos és innovációs park - Sience Park volt a fiatakori neve - alapvetően egy egyetem jelentette tudásközpont, vagy pedig valamifajta más, de szintén tudással kapcsolatos kutatóintézet köré épülnek. Ezeknek az a céljuk, hogy létrejöjjenek azok a kapcsolatok, amelyek az egyetemet, a kutatóintézetet a vállalatokkal össze tudják kötni. Ezek sikeresen működő konstrukciók egyébként a világon mindenhol. Itt nem voltunk túl kreatívak, egyszerűen lemásoltuk ezeknek a struktúráját. Megnéztük azt, hogy hol tudunk ilyet létrehozni. Alapvetően hét olyan nem budapesti központ létrehozását kezdeményezték, amelyek különböző típusúak. Ha a szegedit kiemeljük, itt a lézerközpont köré épülő kutatási központról van szó, a Miskolci Egyetem esetén az anyagtudományokról. Most megjelenik Zalaegerszeg is, amely nem tipikusan egyetemi város, viszont az autonóm járműtesztpálya is, amit ott építünk, egy ilyenfajta tudáselemet jelent. Budapesten pedig két további központ létrehozásának kezdtünk neki. Ennek már egyébként látszanak az első lépései, részben a Semmelweis Egyetem körüli egészségipari tudásközpont, vagy innovációs központ, illetve a BME körüli műszaki innovációs központ fejlesztése zajlik.

Ahogy mondtam, a nemzeti laborok létrehozásának az indoka az volt, hogy szerettük volna, hogy a kiemelt területeken azok az együttműködések létrejöhessenek, amelyek nem vezetnek párhuzamossághoz, hanem inkább szinergikus hatásokat fognak eredményezni. A négy kiemelt kategóriában az ipar és a digitalizáció, a biztonságos környezet, a kultúra és család és az egészség területét lehet látni. Nem mondom el mindegyiket, talán néhányat emelnék ki. Az egyik a mesterséges intelligencia, nemzeti laboratórium. A kormánynak elkészült a mesterséges intelligencia stratégiája. Ennek ez az egyik intézménye, ahol olyan alap- és alkalmazott kutatásokat végeznek, amelyek ennek a területnek a fejlesztését szolgálják. (*L. Simon László megérkezik a bizottsági ülésre.*) Ha a társadalom és a környezet területén ki kell emelni egyet, mondjuk, a Nemzeti Agrártechnológiai Laboratóriumot, azt gondolom, azok a változások, amelyek Magyarországon a felsőoktatás, a kutatás területén zajlanak, azoknak a kutatási lába jelenti ezt. Az egészség területén szintén hat nemzeti laboratórium jött létre. Ezek közül talán az aktualitását illetően az egyik a pécsi egyetem központú Virologiai Nemzeti Laboratórium. Azt is mondhatnám, hogy a szükségesség és a kényszer hozta létre ezt a laboratóriumot. Mindenképpen ki kell emelni Magyarországon talán legkiemelkedőbb kutatási infrastruktúráját, ez a szegedi attoszekundumos lézerközpont. Ennek a befejezéséhez közeledünk. Nemrég az elit, a világ tíz legjobb fizikai kutató infrastruktúrájába sorolták, és ez egyébként nem véletlen, annak ellenére, hogy a központban még nem minden lézer áll rendelkezésre, a lézerek folyamatosan készülnek, olyan világszínvonalú, kiemelkedő projekteket hajtanak végre, mint például a transzmutációval kapcsolatos projekt. Itt arról van szó, hogy az atomerőmű hulladékát ezzel a lézertechnológiával nagyon gyorsan le lehet bontani. Egy Nobel-díjas kezdeményezésére Szegeden leigazoltuk azt, hogy ez valóban működik. A következő lépése ennek a projektnek annak az európai konzorciumnak a létrehozása, amely ezt működtetni fogja, ez az ERIC konzorcium. Ebben a pillanatban - főleg a tudománydiplomáciai tevékenységünk hatására - Németország, Anglia, Olaszország már csatlakozott ennek a konzorciumnak a megalapításához a kezdeti ilyen-olyan problémák után. Tehát ezzel jól állunk.

Nagyon fontos dolog, hogy az alapkutatói rendszerünket hogy tudjuk fenntartani. Mint ahogy mondtam, engem itt kritika ért, hogy az Eötvös Loránd Kutatói Hálózatot a kormány államosította, vagy ilyenek hangzottak el. De nem ez

történt. Létrehoztunk egy, az Akadémia köztestületétől függetlenül működő struktúrát. Itt nem az állam, nem az Akadémia köztestülete mondja meg, hogy ki hogyan és mit kutasson, hanem ennek a szervezetnek a saját testületei, a hazai tudományos testület, a nemzetközi tudományos testület, és ebbe a kormány nem tud, nem is akar beleszólni. Két dolgot teszünk: részben finanszírozzuk a működési költségeit, ahogy mondtam már, '21-ben 22 milliárddal, idén pedig félévre ennek a felével támogattuk a működést. Még hozzá kell tenni, hogy szintén döntöttünk arról, hogy 36 milliárd forintnyi infrastruktúrafejlesztési összeget biztosítunk az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat különböző infrastruktúráinak a fejlesztésére, ide tartozik a KOKI, az Agrárkutató Intézet vagy ide tartozik a Wigner Fizikai Kutatóintézet is. Illetve biztosítjuk magának a központnak a működési feltételeit.

Látható módon ez a kutatói közösség egyetértésével találkozunk, még akkor is, ha a sajtóban néha megjelennek különböző hírek arról, hogy az alkalmazottakat a munka törvénykönyve szerint foglalkoztatjuk, szemben az egyébként szerintem elavult kjt.-s rendszerrel. Ha megkérdezzük a dolgozókat, ők ez ellen nem tiltakoznak. Ez egyébként egy jelentős jövedelemnövekedést is jelentett, a 11 milliárd forint vagy a 22 milliárd forint éves támogatásnak egy jelentős része a munkabérek rendezésére vonatkozott. Azt gondolom, hogy itt most már európai típusú béreket tudunk fizetni, volt, ahol 70 százalékos jövedelemnövekedés történt.

Egy másik eleme, ez már az állami innovációs ökoszisztémát jelenti, a Bay Zoltán Kutatóintézet-hálózat viszonyainak a rendezése. Itt alapvetően a Fraunhofer Intézet-hálózathoz hasonlóan egy állami kutatóintézet-hálózatot hozunk létre. Ennek az elemei bizonyos szempontból léteznek, ilyen a Bay Zoltán Nonprofit Kft, az ÉMI, a KTI, a Közlekedéstudományi Intézet vagy az APZ autonóm kutatási infrastruktúra. Ezt a jövőben szeretnénk tovább bővíteni. Minden országban van egyébként ilyenfajta állami tulajdonú, erőteljesen alkalmazott ipari kutatóintézet-hálózat.

Itt természetesen nemcsak az infrastruktúrával, illetve a nagy rendszerekkel kell foglalkozni, hanem azokkal is, akik ebben majd részt fognak venni. Sokat gondolkodtunk azon, hogyan tudjuk Magyarországon az úgynevezett startup-kultúrát erősíteni. Volt sikeres próbálkozásunk, volt kevésbé sikeres. Most megindítottunk egy olyan képzést, amely kétféléves képzés 21 egyetemen, ahol nemcsak megtanítjuk, hogy mi ez, hanem a második félévben lehetőséget és forrásokat biztosítunk azoknak a hallgatónak, akik egyébként ezt követik és létrehozhatnak ilyenfajta új ötleten alapuló vállalkozásokat.

Egy nagyon fontos elem az, ami ezen az ábrán látszik, a doktori képzésben részt vevő hallgatók száma, különösen olyan területeken, ahol egy erőteljes ipari háttér kapcsolódik hozzá. Elkezdett csökkenni. Ennek az az indoka, hogy a vállalatok elviszik a jó képességű hallgatókat. Ezt próbáljuk, anélkül egyébként, hogy tudományos fokozatot szerezne, sőt akár hogy megkezdene, ezt próbáljuk az úgynevezett kooperatív PhD-képzéssel erősíteni. Itt arról van szó, hogy a vállalat és az egyetem együttműködésében a vállalati szakemberek részt vesznek PhD-képzésben, ahol a gyakorlati képzésük a vállalatnál zajlik, tehát a kutatási tevékenységük egy részét ott teljesítik. Ez egy kicsit hasonló az egyetemen zajló duális képzéshez, de itt azért már egy másfajta kategóriáról beszélünk. Roppant népszerűnek tűnt ez a pályázati kiírás, 529-en jelentkeztek és 200 hallgatót vettünk fel húsz intézmény együttműködésével. Úgy gondolom, hogy ez egy sikeres rendszer lesz.

Nagyon röviden ennyit az innovációs és kutatási ökoszisztéma területén az elmúlt egy évben elért eredményekről, és most rátérnék a szakképzési rendszer átalakítására, illetve ennek következményeire. Csak néhány szám és néhány példa, nem részletesen végigmenve mindenben. Az elmúlt két évben - kicsit kevesebb mint két évben 2019. novemberétől, ekkor jelentettük be az első XXI. századi

képzőintézmény támogatását - 13,6 milliárd forint összegű támogatást nyújtottunk több szakképzési centrumnak. Itt arról van szó, hogy teljes szakképzési centrumhoz tartozó intézményeket újítunk fel, tehát nem kevés pénzt adunk soknak, hanem egymás után újítjuk fel ezeket a szakképzési centrumokat. Ez egy komoly összeggel kezdődött Miskolcon, aztán folytatódott Győrben, Kecskeméten, illetve van egy olyan pályázatunk, ahol tanműhelyfejlesztési támogatásokat adunk ezekhez kapcsolódva egyébként.

Az intézményeket is támogatjuk erőteljesen. Mindig a gazdasági környezet határozza meg, hogy melyik intézmény kerül magasabb prioritási csoportba. Néhány példa: 5 és fél milliárd forintot adtunk az elmúlt kevesebb, mint egy évben három szakképzési centrumnak. Az egyik az esztergomi, a másik a budapesti vegyipari szakképzési központ, illetve a békéscsabai szakképzési centrum. Itt az Airbus odatelepülése indokolta ezt, hogy olyanfajta tudással rendelkezzenek a szakképzésben végzetek, amivel addig nem rendelkeztek, hiszen az országnak abban a részében ez nem volt egy kiemelt terület. Azt hiszem, ezen keresztül is ugrok, mert túl sokat beszélek és túl hosszú ideig fog tartanai.

Néhány szintén aktuális dolog a digitális tananyagfejlesztés területén. Ezt a folyamatot sokkal korábban megkezdtuk már, de az elmúlt háromnegyed évben nyilvánvalóan fel kellett gyorsítanunk, hiszen a tavaszi korlátozások ezt indokolták, mert áttértünk digitális oktatásra és a múlt héten bevezetettek is ezt indokolják. Úgyhogy itt gyakorlatilag egymás után újítjuk meg azokat az alapszakmákban használható tananyagokat, amelyek egyébként digitális formában képezhetők. A szakképzőintézményekben, a technikumban, illetve a szakiskolában, szakképzőben az elméleti képzés digitális formában zajlik, viszont a gyakorlati képzést, amit szintén érthető módon nem tudunk digitálisan megoldani, a megfelelő biztonsági feltételek mellett az iskolában vagy az iskola partnereként működő iparvállalatnál tesszük meg. Úgy tűnik, hogy ezzel a hibrid megoldással nagyon alacsony szinten tudtuk tartani az iskolákban, a szakképzőkben, technikumokban a fertőzöttség szintjét, illetve a hallgatóknak nem kellett kiesni a vállalati és az intézményben folyt gyakorlati képzésekből, tehát ez egy jó megoldásnak tűnik.

A szakképzés átalakítását nem mondanám itt el, ezt önök pontosan látták, hiszen egy sor törvény, illetve rendelet módosítására került sor. Ez nagyon nagy munka volt, és szeretnék köszönetet mondani államtitkár úrnak, államtitkár asszonynak, hogy ezt végig tudtuk vinni. Csak nagyon röviden néhány változás. A szagimnáziumból technikum lett, ez, még ha egyébként kinézetre hasonló is, egy másfajta képzettséget biztosító iskola, hiszen öt év után jut el odáig a hallgató, hogy érettségit és szakmát is szerez, meg szerez egy csomó jogosultságot, hogy például hogyan fog egyetemre kerülni, hogyan egyszerűsítjük az egyetemre bekerülés feltételeit. Ugyanez igaz a szakképző iskolára is. Itt is egy sor olyan változás történt, ami korábban nem volt. Átalakítottuk a korábbi okj-s képzési jegyzéket. Ötszázhetvenhét szakképesítést sorolt fel, ehhez képest 175-re csökkentettük a szakmai jegyzéket, mert már nem volt áttekinthető. Úgy gondoltuk, hogy ha a Magyarországnál egy kicsit nagyobb Németország körülbelül ennyiből meg tudja ezt oldani, valószínűleg akkor nekünk is sikerülni fog. Látható módon sikerült.

A szakképzés intézményrendszerében a korábbi szakmai és vizsgakövetelmények helyett kialakítottuk a képzési és kimeneti követelményeket. Megnéztük, hogy az egyetemek ezt hogy csinálják és egyszerűen átvettük, mert úgy tűnik, hogy ennek nagyobb a relevanciája. Nem utolsósorban, bár itt utolsóként szerepel a sorrendben, átalakítottuk az intézményben oktatók és szakemberek kompenzációs rendszerét. Itt is különféle vélelmek voltak, hogy miért kell az Mt. szerint alkalmazni, nem elég a fizetés. Úgy tűnik, hogy ezt sikerült jól megoldani és

ebben a pillanatban semmifajta olyan problémát nem látunk, ami az oktatók, dolgozók szempontjából gondot okozna. Néhány szám közül talán az egyiket emelném ki: éves szinten 35 milliárd forinttal több bér jellegű költséget biztosítunk a szakképző intézményekben és a technikumokban. Nagyon röviden erről ennyit szeretnék mondani.

Talán még az iskolaórprogramról beszélnék, mert ez is okozott némi vitát. Egy kifejezetten jól implementált programról van szó. Mind az intézmények, mind a szülők, mind a gyerekek biztonságérzetét erőteljesen növelte. A mindenfajta vizionált, gumibottal rendelkező valakik helyett az iskolai közösségbe beilleszkedő szakemberek jelentek meg a szakképzés intézményeiben. Összesen két alkalommal került sor az elmúlt időszakban bármifajta testi kényszer alkalmazására. Az iskolaőröknek nemcsak az a feladatuk, hogy az iskolában rendet tartsanak, hanem az, amit korábban mások láttak el, hogy felhívják a diákok figyelmét különböző bűnmegelőzési célú ügyekre. Na, ez megtörténik, ez inkább a munkájuk lényegi része. Ott van valaki, aki - ha kell - be is tud avatkozni. A beavatkozás jelentős része arra vonatkozik, hogy mit ne csináljon valaki, ha egyébként jogkövető állampolgár akar maradni a szakképzés rendszerében. Tehát itt sem volt semmifajta olyan negatív dolog, amiről be tudnék számolni, csak pozitív ügyeket tudok mondani.

Utolsóként a felsőoktatási rendszert érintő, elmúlt időszakban bekövetkezett változásokról. 2014-ben kezdtük meg a felsőoktatási intézményekre vonatkozó stratégia megvalósítását, implementációját. Ez a Fokozatváltás a felsőoktatásban elnevezésű stratégia volt. Az '14-18 közötti időszak alapvetően egy struktúraváltás-előkészítési konszolidációs időszakot tartalmazott. Az itt lévők emlékeznek arra, mert a Kulturális bizottság ülésein többször vettem részt, és többször mondtam ilyen számokat, '14-ben a felsőoktatási intézményeknek, azt hiszem, talán volt 37 milliárd forint hiánya, és volt 30 milliárd forint a számlájukon. Most ott tartunk, hogy 10 milliárd alatt van bőven ez a hiánynak nevezett, ki nem fizetett számlaösszeg, és bőven 200 milliárd forint fölött van a készpénzállományuk, tehát ez az átalakulás látszott. Ez jelentős részben egyébként annak volt köszönhető, hogy az intézményekben megjelentek az intézmény gazdálkodását felügyelő emberek. Őket kancellároknak hívjuk. Érdekes, a kancellárok megjelentek a szakképző intézményekben és a technikumokban is, és mintha ennek az implementációja sikerült volna. Az ÁSZ, amely - hogy mondjam - nem a puhaságról és a toleranciájáról híres, a szakképző intézményeknél pozitívként emelte ki a kancellári rendszer bevezetését.

Az első négy év tehát azt a modellváltást készítette elő, ami zajlik. Alapvetően itt arról van szó, hogy a felsőoktatási intézmények egy bizonyos csoportja - az első elemek láthatók itt - kikerül az állami fenntartásból, és egy állam által létrehozott vagyonekező alapítvány fenntartásába kerül. Ide kerülnek azok a vagyonelemek, infrastruktúraelemek, amelyekkel vagy már rendelkezett, illetve amivel nem rendelkezett, és megkapja vagy az alapítvány, vagy az egyetem annak érdekében, hogy az egyetem működési feltételeit hosszú távon tudjuk biztosítani.

A Színvészeti Egyetem kivételével az összes többi ilyenfajta átalakulás semmifajta negatív felhangot nem hozott, sőt kifejezetten pozitív minden esetben. Az SZFE esetében - ha erre vonatkozóan kérdéseket tesznek fel, akkor erre majd nyilván kitérek - nem az egyetemi struktúra átalakításáról van szó, ott egy másfajta vitáról van szó, amely egyébként nem az egyetemet érinti. Az egyetem az elszenvedője ennek a vitának. Az az adott szakmai társadalom vitája, amit ők eddig nem tudtak rendezni, és most az egyetem kapcsán próbálják. Én ettől erőteljesen eltanácsolnám őket, és kérném, hogy ezt semmiképpen ne tegyék.

Ha megnézzük azt, hogy hogyan változott az elmúlt időszakban 2009-től az egyetemek finanszírozása, azért itt egy nagyon komoly emelkedést látunk. A felsőoktatás konszolidált kiadása 2010-ben 481 milliárd forint volt, 2019-ben ez már 770 milliárd forintra ment fel, és ez tovább is emelkedni fog. Néhány számot lehet itt látni, hogy milyen forrásból tettük ezt. Amit talán fontos itt kiemelni, hogy a következő európai uniós tervezési időszak küszöbén állunk mind az MFF, mind az RFF oldaláról. Ha a jelenlegi tervezési állapotnak megfelelően ki kellene emelnem ennek egy nyertesét az elkövetkező időszaknak, na ezek pontosan a felsőoktatási intézmények lesznek. Miután itt a tárgyalások még zajlanak, de jelentős részben egyébként a felsőoktatási intézmények nagyon komoly forrásokkal fognak rendelkezni, hogy ezt a megkezdett fejlesztési folyamatot tovább tudjuk vinni. Úgyhogy megnyugtatón mindenkit, hogy ezekben a forrásokban jelentősen meg fognak jelenni a felsőoktatási intézmények, illetve általában az innováció.

Az infrastrukturális fejlesztésekről részleteiben nem szeretnék beszélni, csak néhány példát emeltünk ki, hogy milyenfajta campus-, kollégiumfejlesztések zajlanak, illetve néhány olyan képzésfejlesztési kérdés, amelyet érdemes talán megemlíteni. Az egyik a '15-ben bevezetett duális képzés, amely azóta kiterjesztésre került. Már nemcsak a tradicionális értelemben duális képzési partnerekkel dolgozunk együtt, hanem például létrehoztuk a duális képzés formáját az iskolákban a tanárképzés területén is, a szociális szakemberek képzése területén is. A doktori képzésről beszéltem. Részben 2016-ban már megkezdtuk az átalakítását, de a továbbalakításának az egyik jellemzője, hogy megnöveltük az ösztöndíjasok számát, illetve az ösztöndíj-lehetőség számát, illetve az előbb említett kooperatív doktori program is ezt jelenti.

Talán érdemes megemlíteni a nyelvvizsga hiányában bent ragadt diplomák kérdését. A pandémiás helyzetben azt gondoltuk, hogy azok a hallgatók, illetve azok a volt hallgatók, akiknek egyébként ebben a helyzetben nem lenne esélyük letenni a nyelvvizsgát, illetve a gazdaságunk az újraindulás után sokkal több diplomással kell hogy rendelkezzen, ezért a nyelvvizsga-kötelezettség alól mentesítettük a hallgatókat. A mai napig 116 ezer hallgató vette át így a diplomáját.

A magyar felsőoktatás nemzetköziesedése is egy kiemelt eleme volt ennek a 2011-es stratégiának. Most ott tartunk, hogy meghaladta a 36 ezret a külföldi hallgatók száma. Itt 15 százalékot tűztünk ki, a teljes hallgatói létszámra vonatkozóan 15 százalékot tűztünk ki célul plusz egy abszolút növekedést. Kifejezetten jó irányban haladunk, és szerintem még egy év, és el fogjuk érni. Ami talán fontosabb ennél, bár ez is azt mutatja, hogy a magyar felsőoktatási intézményrendszer külföldön is attraktív, az európai egyetemek hálózatának első és második pályázati ciklusában 11 magyar egyetem vett részt. Ha összerakjuk az országokat, hogy melyik országból hányan jelentkeztek erre, és hányan voltak sikeresek a pályázaton, Magyarország a hatodik helyet érte el. Ennek van egy önrésze, ezt az önrészt az állam, az ITM nyilván biztosítja.

Az ELKH-tagságról szerintem az egyik parlamenti vitánk kapcsán már beszéltünk, amennyire emlékszem.

A koronavírus nyilván a felsőoktatási intézményeket is erőteljesen érintette számos szempontból, részben az oktatás módja miatt érintette, a tavaszi időszakban digitális oktatásra tértünk át, az őszi időszakban a képzés, a gyakorlati képzésen túli része digitálisan zajlik. A rektorok dönthetnek egyébként arról, hogy a gyakorlati képzést hogyan fogják menedzselni. Itt megint azt gondolom, a vállalatok tapasztalataira építve a gyakorlati képzésen biztosíthatók azok a feltételek, amelyek a fertőzésmentes oktatást lehetővé fogják tenni.

Amit talán fontos kiemelni, hogy tavasszal a Gazdaságvédelmi akcióterven belül egy, a diákokat és egyetemistákat is érintő változást hoztunk. Azt mondtuk, hogy aki egyébként az egyetem mellett nem tud munkát vállalni - hiszen egyetemisták már bizonyos részben ebből finanszírozzák az életüket -, egyösszegű kamatmentes hitelt vehet fel Diákhitel Plusz néven. Kifejezetten népszerű egyébként ez a program, a húszezret meghaladta azon hallgatók száma, akik ezt igénybe vették.

Ami talán fontos, hogy az egyetemistáink nemcsak passzív résztvevői vagy elszenvedői a koronavírussal kapcsolatos ügyeknek, hanem aktív résztvevői is. Az elmúlt napokban a sajtóban is napvilágot látott, hogy egyetemi hallgatók, orvosegyetemisták, időközben műszaki területen tanulók is részt vesznek a szűrésekben. A magasabb évfolyamos orvosegyetemisták ötöd-, hatodévesek, ők a klinikai gyakorlatukat már mint orvos hajtják végre. Mind nekik, mind az egyetemeknek köszönetet szeretnék mondani, hogy ennyire flexibilisen és gyorsan részt tudnak venni ebben a folyamatban. Azt kell mondanom, hogy ennek a rendszernek talán az egyik leggyorsabban reagálni képes eleme pontosan a magyar felsőoktatás, ahogy a H-UNCOVER-mérést is a négy orvosi egyetem hajtotta végre, ahogy ténylegesen az újgenerációs gyógyszerek kipróbálásában, a Remdesivir kipróbálásában is ők vesznek elsősorban részt, illetve azokban a kutatásokban, amelyeket az elején mondtam, szintén nagyon nagymértékben vesznek részt. Köszönöm szépen, röviden ennyi bevezetőt szerettem volna tartani. Várom a kérdéseket.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úr bevezető gondolatait. Képviselői kérdések következnek: Kunhalmi Ágnes, Arató Gergely - írom közben a sorrendet, az első négyet felírom -, Ander Balázs és Simon képviselő úr. Azt szeretném kérni minden megszólalótól, hogy a mikrofont tegye fel, mert anélkül nem hallatszik rendesen.

Kérdések, hozzászólások

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Nagyon szépen köszönöm elnök úrnak. Abban a szerencsétlen helyzetben vagyok - bár lehet, hogy ez másoknak szerencsés -, hogy nekem mindjárt el kell mennem, úgyhogy miniszter úr ne vegye tiszteletlenségnek, egyrészt nagyon nagy ágazatot tetszik vinni, csak két kérdésem lesz, de nem fogom tudni megvárni, viszont a kollégák is nyilván a jegyzőkönyvben elolvashatják, ha megtisztel, hogy annak ellenére, hogy elmegyek, mégis válaszol rá, azt megköszönöm.

Az első kérdésem azzal kapcsolatos, hogy Gulyás Gergely többször elmondta, és azt hiszem, ön is utalt rá, amikor az SZFE és a kormány között beállt a patthelyzet, hogy a kormánynak semmi köze innentől kezdve az átalakítások után ehhez az egész történethez, és hogy ez kimondottan nem politikai, hanem egy szakmai vita, és ehhez hasonló mondatok hangoztak el. Ugyanakkor azt látom, hogy az átalakítás után is a kormánynak, pontosabban önnek mint miniszternek ágazatirányítási és szakmai ellenőrzési, törvényességi ellenőrzési feladatai vannak pontosabban. Tehát amikor a kuratórium megalakul és a szenátus érdemi jogosítványait elveszi, akkor a kormánynak mégis van valamilyen típusú állami feladata és megszólalási kényszere véleményem szerint. Tehát önnek ebben legalább a törvényességi kereteket, úgy látom, helyre kell volna állítania és nem hallgatnia. Úgyhogy ebben kérem a véleményét.

A másik kérdésem úgy szól, hogy korábban azt mondta, azok az egyetemek, amelyek nem hajlandók változtatni, elvesztik a létjogosultságukat. Oszlja-e még ezt az álláspontját, miniszter úr?

Ha szabad egy nem szorosán az ön portfóliójához tartozó kérdést feltenni, megtenném mint olyan miniszternek, aki foglalkozik ezzel, és sok múlik azon, hogy a gazdaság milyen állapotban van. Megtisztelne, ha azt is elmondaná, hogy a mostani tudása szerint ön hogy látja, mi az a leghamarabbi időpont ön szerint, amikor a magyar gazdaság talpra tud állni. Köszönöm.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációs és technológiai miniszter: Az elnök úr engedélyt adott, hogy most válaszoljak ezekre. Csak a második kérdést, hogy ki veszíti el a létjogosultságát, nem hallottam. Melyik egyetem?

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Azt mondtam, hogy azok az egyetemek, amelyek nem hajlandók változtatni, valahogy így tetszett fogalmazni, elveszítik a létjogosultságukat. *(A képviselő mikrofonja nincs bekapcsolva, így a további szavai nem érthetők.)*

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációs és technológiai miniszter: Köszönöm szépen. Válaszolnék erre, hogy képviselő asszony nehogy udvariatlanságnak vélje, hogy később válaszolok rá.

Szóval: SZFE, patthelyzet kérdése. Próbáltam utalni erre a prezentációban. Alapvetően itt arról van szó, hogy az átalakuló egyetemek számára egy, az államtól független működést szeretnénk. A képviselő asszony emlékszik rá, mert több ilyen parlamenti vitánk volt 2014-ben a kancellári rendszer kialakításánál, hogy ott ilyenek hangzottak el, hogy a kormány és a kancellár azonnal vegye le az egyetemek nyakáról az állami gyeplőt, illetve hogy a kiszámítható finanszírozás mennyire fontos és ne játsszuk ezt, hogy évente módosítjuk ezeket. Nos, itt pontosan ez történik. Pontosán az történik, de az átalakításnak még nem jutottunk a végére egyébként, többfajta modellt dolgoztunk ki. Ennek majd a második kérdésére adott válasznál lesz jelentősége. Itt pontosan arról van szó, hogy az egyetemeket ne az állam irányítsa, ne az állam legyen a fenntartója, hanem egy olyan szakemberekből álló testület, mondjuk most az alapítvány kuratóriuma, akik közelebbről látják azt a szakmát. Ha megnézzük az SZFE kuratóriumát, abban három művészember van. Nem szeretném senkinek a művészeti teljesítményét értékelni, nem is tudom, de akik értenek ehhez és megkérdeztem őket, azt mondták, hogy a három szakember mind a szakmájának csúcsát képviseli. Nyilván vannak benne szubjektív ügyek, hogy kinek mennyire tetszik egy színész játéka. Illetve ha megnézzük, hogy ki van még ebben a kuratóriumban, látjuk, hogy van egy jogász, illetve van egy vállalatvezető, aki önmagában egyébként egy szintén különböző cégekkel rendelkező valaki, ez a mecénás. Tehát azt gondolom, hogy pont az a jó kuratórium, amely egy ilyenhez szükséges.

Ami vita zajlik, és nagyon fontos szétválasztani, hogy autonómiavítát generáltunk ebből a helyzetből. Itt az egyetem autonómiája semmilyen módon nem változott, mert ahhoz az kellett volna... *(L. Simon László közbeszólása.)* Igen. Tehát az egyetem autonómiáját akkor érintettük volna, ha az Alaptörvényt változtatjuk. Az Alaptörvény nem változott, az egyetemek autonómiája pontosan az, ami egyébként előtte volt. Arról van szó, ha elolvassuk figyelmesen a felsőoktatási törvényt, hogy az állami fenntartású egyetemek esetén az állami fenntartó, jelesül én mint a fenntartót képviselő felsőoktatási miniszter, ugyanazokkal a jogosultságokkal rendelkezem, mint a kuratórium. Tehát semmi nem változott. Itt egyszerűen csak arról van szó, hogy voltak bizonyos szokások és ezek a szokások megváltoztak, de ez az egyetem autonómiáját nem érintette semmilyen formában.

Ágazatirányító miniszterként akkor kéne beavatkoznom, ha valóban a fennálló jogszabályokkal, például az alkotmánnyal ellentétesen történne bármi. De ilyen nem történt. Ez egy szakmai vita, ami zajlik az intézményen belül. A szakmai vita tulajdonképpen az intézményen belül zajlik, az intézmény keretein belül, de ez nem egy egyetemi vita. Bocsánat, itt olyan vita zajlik, mintha az Audi és a Mercedes a Műszaki Egyetem hallgatóin keresztül próbálná eldöntetni azt, hogy a belsőégésű motor vagy a villamos gép a jövő hajtástechnikája. Itt pontosan erről van szó, hogy milyenfajta rendezési, színházművészeti irányokat akarunk képviselni. Van egy ilyen meg van egy másik. Kérek mindenkit, hogy ezt a vitát máshol folytassa, ne az egyetemen, de ilyen értelemben nincs szükség arra, hogy az ágazatért felelős miniszter ebbe most beleavatkozzon. Azt gondolom, hogy ezt a vitát le kell tudni folytatni, aztán majd eldöntik az egyetemen belül, ez az autonómia lényege, hogy hogyan és mit fognak majd tanítani. Ha ebbe beleavatkozna a miniszter, na, abból lenne elég nagy ribillió és szerintem pont képviselő asszony, aki harcos védelmezője az egyetemi autonómiának, ebben valószínűleg megróna engem.

Ami a második kérdést illeti, nem emlékszem, hogy hol mondtam illet, hogy elvesztik a létjogosultságukat. Mert egy egyetem nem tudja elveszíteni a létjogosultságát. Legfeljebb olyan kontextusban mondhattam illet, hogy az egyetemeknek változni kell. Az a fajta struktúra, amely kialakult az elmúlt időszakban, nem biztos, hogy jó. Nagyon sok területen változtak az egyetemek. Ez semmiképpen nem fenyegetés volt azon egyetemek számára, ahol az állami fenntartásból egy sokkal szabadabb, másfajta fenntartási környezetbe kerülnek. Tehát nem emlékszem rá, hogy illet mondtam volna, de ha véletlenül illet adtak volna a számba, vagy illet mondtam, akkor ez súlyos tévedés lett volna, nem mondtam illet, nem vesztik el. Akkor vesztik el, ha nem tudnak alkalmazkodni. Ugyanúgy, mint egy cégnek, ugyanúgy, mint egy másik szervezetnek, az egyetemnek is változnia kell, mert változik a körülöttünk lévő világ. Ha megnézzük a világ sikeres egyetemeit, ők sem statikus módon működnek és mondjuk a humboldti érvek alapján képzelik el a tevékenységüket csak, hanem hozzátesznek különböző ügyeket.

Ami a harmadik kérdését, a magyar gazdaság kilábalását illeti: ha megnézzük a szeptemberi számokat, az már látszik, hogy azokon a területeken, amelyeket a vírus nem direktben érintett, tehát ahol alapvetően egy bizalmi típusú válságról beszélünk, gépipar, elektronikai ipar, járműipar, egyéb más, ott elkezdett a bizalom visszatérni. Látszik, hogy mondjuk augusztusban - mindig az autókról beszélek, meg is szoktak róni érte - több új autót helyeztek forgalomba Magyarországon, mint tavaly augusztusban. Ez igaz egyébként Németországra is. Tehát itt visszajött a bizalom. Ennek az lett aztán a következménye, hogy a Magyarországon működő vállalatok is, és most nemcsak a nagyvállalatokról van szó, hanem az ő beszállítóikról, kis- és közepes magyar vállalatokról is, az év utolsó öt hónapjára olyan rendelésállománnyal rendelkeznek, amivel soha, még a legjobb években, békeidőben sem rendelkeztek. Ez a visszapattanást jelenti. Ez sajnos nem igaz azokra a területekre, amelyeket a vírus léte direktben érintett. Ide tartozik sajnos a turizmus, a vendéglátás, egyszerűen azért, mert nem tudunk utazni, de ide tartozik például az egészségipar, az egészségügy, ahol nem tudunk egy sor dolgot tenni a vírus miatt, ott ez a visszapattanás lassúbb. Itt valóban az lesz majd a megoldás, ha megjelenik majd a gyógymód, amely lehet gyógyszer, lehet vakcina, amely a vírus következményeit vagy a bekövetkezés valószínűségét tudja csökkenteni, vagy pedig a gyógyítására ad megoldást. Tehát most azt megmondani, hogy hogyan fog ez történni, nem nagyon lehet. Az biztos, hogy amit tavasszal mondtunk, hogy nyári csökkenés, aztán stagnálás után emelkedni fog, ez most megjelent, kivéve azokat a területeket, amelyeket a vírus direktben érint. Sajnos nem tudta Európa, nemcsak Magyarország, azt az előnyünket

nyáron megtartani, amit március-április-májusban kidolgoztunk, tehát egy nagyon alacsony szinten tartott újrafertőződési arányt, egyszerűen azért, mert az emberek már nem akarták ezt tolerálni. Ennek ez lett a következménye. Ez egész Európára igaz. Ha megnézzük azt, hogy nézett ki az európai vírushelyzet tavasszal, akkor a világon a legjobb volt nagyjából, aztán azóta ez megváltozott, most meg tényleg a legrosszabbak közé tartozunk egész Európában. Ennek ez a következménye.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Tisztelettel kérem a bizottság tagjait, hogy tegyék fel a kérdéseiket. Mivel miniszter úr nem akarta, hogy úgy menjen el Kunhalmi képviselő asszony, hogy nem kap választ a feltett kérdéseire, ezért válaszolt, de a következőkben mindenki felteszi a kérdését és a végén válaszol a miniszter úr egykörös rendszerben. Következik Arató képviselő úr. Parancsoljon!

ARATÓ GERGELY (DK): Köszönöm szépen. Ott folytatnám a Színház- és Filmművészeti Egyetem ügyében, ahol a képviselő asszony abbahagyta. Itt nemcsak ágazatirányítási felelőssége van miniszter úrnak, hanem az erről szóló törvény 1. § (3) bekezdése szerint az alapítványok alapító okirata alapján az alapítói jogok teljes körének gyakorlására a miniszter van kijelölve. Tehát a miniszter úr az alapító képviselője is ebben az ügyben. Most nem mint ágazati minisztertől, hanem az alapító képviselőjétől kérdezem, hogy miért nem lép közbe akkor, amikor az önök által kinevezett kuratórium a nyílt törvénysértés állapotában van, hiszen teljesen nyilvánvalóan a tanév egyoldalú, egyébként ráadásul az intézmény testületének megkérdés nélküli beszüntetésével, vagy csak a félév beszüntetésével teljesen nyilvánvalóan sérti a felsőoktatási törvényt, annak a 17. §-át és a hallgatók jogaira vonatkozó szabályait. Miután a miniszter úr kedveli gépészeti példákat, nem állom meg, hogy az ön példájára is válaszoljak. Ön is csodálkozna, ha a műegyetemre, a teljes körű kuratóriumra kineveznének minden kontroll nélkül három, gőzgépekkel foglalkozó mérnök kollégát, és onnan kezdve kizárólag gőzgépképzés folyna. A Színház- és Filmművészeti Egyetemen pontosan ez történik most. De a kérdésem természetesen nem erre vonatkozott, hanem arra, hogy alapítóként miért nem lép fel a nyilvánvaló törvénysértéssel szemben.

A második kérdésem az innováció területére vonatkozik. Ön miniszteri jogkörben beleavatkozott az OTKA-pályázatok elbírálásába, felülírta a kollégiumok döntéseit. Én elfogadom, hogy ez jogszerű az önök által hozott törvények alapján, de nem a jogszerűségére kérdezek rá, hanem ennek a szakmai megalapozottságára. Szeretnék arra is rákérdezni, hogy etikailag elfogadhatónak tartja-e, hogy ezentúl létrehoztak egy külön keretet az OTKA kiegészítésére, amelyről azt mondták, hogy ez minisztériumi szakpolitikai célokat szolgál, és ebből a keretből rögtön adtak is egy elég jelentős pályázati összeget a minisztérium egyik államtitkára által vezetett kutatócsoportnak. Tudomásom szerint Magyarországon ez példátlan, hogy egy minisztérium a saját dolgozója számára direkt pályázati döntéssel adjon forrást. Ön szerint ez etikailag elfogadható-e?

A harmadik kérdésem a szakképzésre vonatkozik. Nagyon röviden azt szeretném megkérdezni, hogy örülök, hogy önök dicsekednek azzal, hogy milyen jól sikerült a digitális átállás a szakképzésben, hozzánk nem ezek a jelzések jutnak el. Van-e valamilyen visszajelzés a tavaszról, hogy a diákok milyen része tudta igénybe venni a digitális elméleti képzést, hogy mennyire volt hatékony ez a képzés? Ne felejtjük el, hogy a szakképzés bizonyos területein nem különösebben jómódú vagy előnyös helyzetű családból származó diákok jönnek, akiknek az oktatási motivációja vagy a tanulási motivációja is gyakran nehéz. Van-e erről valami visszajelzés? Kérem, ne azt mondja, mint az államtitkár kollégája, aki azt mondta, hogy van, mert nagyon

sok jegyet kaptak a diákok. Arról van-e valamilyen visszajelzés, hogy érdemben részt vettek-e a diákok a digitális oktatásban?

Végül az utolsó kérdésem az, hogy miközben a szakképzés átállt a digitális tanrendre, megbeszéltük, hogy milyen feltételekkel, a felnőttképzésben terveznek-e hasonló változást. Ott meglehetősen nehézé vált a jelenlegi szabályok szerint a képzések lebonyolítása. Tavasszal volt ott is digitális tanrend, illetve a gyakorlati képzéseket elhalasztották. Terveznek-e most ilyen változást? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ander képviselő úr!

ANDER BALÁZS (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Nos, akkor én is az SZFE-vel kezdeném. Egykori egyetemi vezető képviselőtársunktól, Brenner Kolomantól úgy tudom, ön is megkapta egyébként azt a kompromisszumos javaslatot, amellyel talán azt a helyzetet fel lehetett volna oldani. Kérdezem, hogy miniszter úr olvasta-e ezt a levelet, ha igen, akkor erről mi a véleménye.

Aztán ugorhatunk is Somogy megyébe, ugyanis ha az egyetemektől elvették 25 milliárd forintot ebben az évben, viszont a másik kezükkel 20 milliárd forintot adtak a hajdúnánási MotoGP-pályára, amely összességében majd 65 milliárd forintba fog kerülni, itt lett volna egy alternatív helyszín is, ez pedig Sávoly Somogy megyében. 2008-ban tették le ennek a pályának az alapkövét, 10 milliárd forintnyi értéket építettek abba bele. Igen, elmondták egyébként sokszor, hogy miért nem az a helyszín győzött végül, viszont hatástanulmányt ezzel kapcsolatban mind a mai napig senki sem látott. Erre egyébként várnának a Somogy megyeiek is, akikben mégiscsak volt egy remény bő egy évtizeden keresztül, hogy ha valamikor lesz egy ilyen pálya Magyarországon, amelynek egyébként a mostani aktualitásáról ebben a helyzetben lehetne vitatkozni, de ha egyszer már lesz egy ilyen pálya, és arról a kormány döntött, akkor miért nem azt a pályát fejezik be, amit elkezdtek, és amibe - még egyszer mondom - 10 milliárd forintot már beleraktak.

A szakképzéssel kapcsolatban a miniszter úr említette a sikeres iskolaőri programot. Jelzem egyébként, hogy az ellenzéki pártok közül egyedül mi voltunk azok, akik nem berzenkedtünk emiatt, mondván, hogy mi is a valóságból indulunk ki, vagy legalábbis mi abból indulunk ki, adott esetben önökkel szemben is sokszor. Viszont azt is elmondtam én magam is nagyon sokszor, hogy ez nem lesz elég ahhoz, hogy az a helyzet, amit Pokorni Zoltán úgy vázolt fel, hogy évente tízezer gyerek megy a lecsóba, változzon. Ha volt pénz iskolaőrökre, akkor kérdezem itt is újra, meg majd aztán újra és újra, hogy lesz-e egyéb intézkedés a szakképző iskolákban. Mire gondolok? Ha megnézzük azt, hogy a középiskolás diáktömeg 16 százalékát oktató szakképzésben - és akkor itt most nem a technikumokról beszélek - összességében az SNI-s diákok 45 százaléka jár, ha megnézzük a halmozottan hátrányos helyzetű vagy hátrányos helyzetű diákok arányát ebben az iskolatípusban, akkor azt kell mondani, hogy óriási aránytalanságok vannak a gimnáziumokhoz mérten. Ezek olyan pedagógiai problémákat generálnak ezekben az iskolákban, amelyekkel kapcsolatosan a pedagógusok sokszor úgy érzik, hogy magukra vannak hagyva, tehát jó lenne, ha nemcsak iskolaőröket küldenének ezekbe az iskolákba, hanem szociálpedagógusokat, szociális munkásokat, és lehetne sorolni adott esetben még az iskolapszichológusokat is.

Miniszter úr, ha a lemorzsolódást nézzük, akkor szintén egy ilyen viszonyszám. Míg Győr-Moson-Sopron megyében a gimnazisták körében a 8 ezer gimnazistából nem olyan régen tízegynéhány diákot érintett a lemorzsolódás veszélye, addig itt vannak olyan megyék, ahol a szakképzés tekintetében, mondjuk, Nógrádban

huszonegynéhány százalékos. Ha itt külön járásokat hoznék fel, akkor egész horrorisztikus adatokat lehetne azzal kapcsolatosan sorolni, hogy bizony vannak süllyedő Atlantiszként eltűnő, vagy legalábbis a szakképzés tekintetében eltűnő járások Magyarországon.

Az izolációs indexről - amely OECD-mértékkel mérve valami döbbenetesen rossz Magyarországon - kérdezem, hogy hogyan változott az önök kormányzati ciklusa alatt, és mi lenne az az áhított cél, ahova el kívánnának jutni, mert az, hogy csak Peru és Bulgária van mögöttünk, sok mindent elárul ebben a tekintetben. Nem véletlen az egyébként, hogy a hátrányos helyzetű diákok mindössze 19 százaléka tudja magát elképzelni úgy, hogy majd valamikor elvégzi az egyetemet, ezzel szemben a jómódú, a jó családi háttérindexszel rendelkező diákoknál ez a szám 83 százalékos. Végül aztán oda lyukadunk ki, hogy a hátrányos helyzetű diákok csupán 10 százaléka kerül be a felsőoktatásba. Polónyi tanulmányaiban erről rengeteget lehet olvasni. Gondolom, miniszter úr is tanulmányozta ezeket, hogy a halmozottan hátrányos helyzetű térségekből milyen a bejutási arány a főiskolákra. Ide kapcsolódóan kérdezném, hogy milyen sorsot szánnak azoknak a kisebb főiskoláknak, legyen ilyen a mezőtúri is - hogy Csányi Tamás képviselőtársam külön kérését ide terjesszem önök elé -, ahol viszonylag jó mezőgazdasági gépészmérnöki képzés folyt, aztán ez elment Szolnokra, onnét majd tovább paterolják, úgy néz ki, Kecskemétre. Szóval ezeknek a kicsi főiskoláknak mi lesz a sorsa?

Ha már a felsőoktatásnál tartunk, demográfiai tényezőkkel nem magyarázható az, hogy milyen mértékben zuhant be az elmúlt tíz esztendőben a felsőoktatásba jelentkezők száma Magyarországon. Ez a 2010-es 141 ezer főről mostanra 91 ezer főre csökkent. Tíz évvel ezelőtt 98 ezer diákot vettek fel felsőoktatásba, most 68 ezer főnél tartunk. Tehát még egyszer, demográfiai okokkal ezt magyarázni nem lehet. Szeretnénk erre egyébként választ kapni és a kiúttal kapcsolatosan is valamiféle víziót felvázolni a miniszter úr részéről, mert azt hiszem, az a helyzet tarthatatlan, hogy ha a magyarországi 30-34 év közötti korosztályt nézzük, akkor még a tendencia is megdöbbenítő, mert 34 százalékos szintről - néhány évvel ezelőtt ekkorát mértek, ekkora volt az egyetemi, főiskolai diplomával rendelkezők aránya - 32 százalékra csökkent. Ez Európában egyébként példátlan. Nem tudom, ön mennyire ad igazat Németh Szilárdnak (*Az elnök csenget.*) - bocsánat, elnök úr, rögtön befejezem -, amikor azt mondja, hogy túl sokan járnak egyetemre, és jobb lenne, ha többen visszatérnének a gyárakba. Azt hiszem, hogy abból az innovációs és high tech paradigmaváltásból, amiről miniszter úr is oly előszeretettel szokott beszélni, így bizony nem lesz semmi.

Még egy utolsó kérdésem a fenntartóváltással kapcsolatosan, hogy az Alaptörvény 9. módosításával kapcsolatban a miniszter úrnak mi a személyes véleménye. Ezek a pénzek, közpénzek, amelyek odakerülnek az alapítványokhoz, valóban elveszítik a közpénzjellegüket? Önnek erről mi a véleménye, miniszter úr? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Simon képviselő úr következik. Szeretném kérni minden képviselőtársunkat, hogy némi időbeli önmegtartóztatást tanúsítson, tekintettel arra, hogy a plenáris ülés hamarosan kezdődik, és gondolom a válaszra is kíváncsiak lesznek. Parancsoljon, képviselő úr!

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! A felsőoktatáshoz szeretnék nagyon röviden hozzászólni, elsősorban természetesen a modellváltáshoz.

Köszönjük a prezentációt, és szeretném megköszönni a miniszter úr kiemelt figyelmét, amit még korábban államtitkárként, most pedig miniszterként Győr, illetve

egészen pontosan a Széchenyi István Egyetem irányába fordít. Több alkalommal találkozunk már ennek kapcsán Győrben is.

Modellváltás első körben a Corvinus Egyetemen történt, aztán ezt követően hét másik egyetemen is, köztük a Széchenyi István Egyetemen. Én magam a Széchenyi István Egyetemet ismerem legjobban, hiszen szereztem ott több diplomát is, pillanatnyilag külsős oktatóként tevékenykedem, illetve a doktori iskolát is végzem mint doktorandusz hallgató. Amikor meghatározásra került a felsőoktatás modellváltása, átalakítása, akkor egy alapcélként meghatározásra került a hatékony és korszerű felsőoktatás, ezen túl a finanszírozás, tehát a költségtakarékos megoldások. Erről a miniszter úr szót ejtett. Amire rákérdeznék röviden, az két dolog, és kérem, hogy erről majd egy rövid tájékoztatót adjon. Az egyik a nyitás az üzleti élet, az üzleti szereplők irányába, a másik pedig az innovációs képesség fejlesztése. Azt szeretném nagyon röviden feltenni, bár tudom, hogy viszonylag rövid idő telt el, hogy ezek, tehát az innovációs képesség fejlesztése, illetve az üzleti élet felé való nyitás irányába láthatóak-e már elmozdulások az érintett felsőoktatási intézmények részéről. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dunai Mónika képviselő asszony.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A felsőoktatással és a szakképzéssel kapcsolatban lesz néhány kérdésem.

Az egyik az egyetemek és a szakképző iskolák gazdálkodásával kapcsolatos. 2014-ben bevezettük a kancellári rendszert, majd ennek modelljét a szakképző intézményekre is, ahogyan ma is említette a miniszter úr, kiterjesztette a minisztérium. Kérdezem, hogy ma már minden egyetemünk, úgymond, egyenesben van-e, tehát a 2014 óta eltelt időszakban a kancellári rendszer következtében a gazdálkodásukat sikerült-e minden egyes esetben rentábilissá tenni, illetve az adósságtartományt teljes mértékben csökkenteni. Illetve mennyi volt ez az adósságállomány nagyságrendileg, amennyit sikerült azóta ledolgozni? Erre nagyon fontos volt fókuszálni, hiszen az már önmagában is egy fontos dolog, hogy az egyetemek, szakképző intézmények gazdálkodását egyenesbe hozzuk, de ha figyeljük, hogy mennyi pénz áramlott az elmúlt időszakban mindkét ágazatba, akkor igen fontos, hogy azok a pénzek, amelyek oda áramlanak, most már jó kezekben vannak-e és a legjobb felhasználással a leghatékonyabban tudják a felsőoktatást, illetve a szakképzést szolgálni. Ezt vélelmezem és kérdezem is. Ha azokat a jövőbeli terveket még hozzávesszük, amelyeket a miniszter úr ma elmondott, hogy a jövőben mennyivel több forrás fog még a felsőoktatásba és a szakképzésbe áramolni, erre valóban nagyon nagy szükség van, hiszen csak így tudjuk elérni azt, hogy a lehető legkevesebb pénzzel, a lehető leghatékonyabb működést segítsük elő ezen intézményeinkben.

A következő kérdésem szintén a felsőoktatást érinti. A tavalyi évben a diplomát megkaphatták azok a hallgatók, akik nem tudtak nyelvvizsgát tenni. Visszamenőleg is megkaphatták, meg azok is, akik konkrétan a tavalyi évben végeztek. Kérdezem, hogy idén is gondolkodik-e a tárca azon, hogy valamilyen könnyítést tesz a most, tehát a 2021-ben végző hallgatóknál... *(Dr. Hoppál Péter közbeszólása.)* Bocsánat, pedagógusként nekem a tavaly mindig a tavalyi tanév, de helyesbítem magam, tehát a tavalyi tanévre gondoltam. Az idei tanév végén, tehát '21-ben is tervez-e ilyet a tárca? Hiszen azoknak, akik idén, az idei tanévben fognak végezni, '21-ben, a tavalyi tanév második féléve, a mostani félévük és a következő félévük is előreláthatóan a nyelvtanulás szempontjából nehézségekbe ütközik.

A harmadik kérdésem pedig, hogy az iskolaórség felállítása a szakképző intézményekben mennyire váltotta be a reményeket. Az elmúlt két hónap tapasztalata alapján az iskolai agressziót mennyiben sikerült megfékezni? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Vinnai Győző képviselő úr jelezte felszólalási szándékát, de bocsánat, előtte még egy gyors kérdés. Kállai Mária képviselő asszony jelentkezett, Szabó Szabolcs. Lesz-e további hozzászólási szándék? *(Szilágyi György jelentkezik.)* Szilágyi képviselő úr. Köszönöm szépen.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! A szakképzésről szeretnék három kérdést feltenni és talán plusz egy kérdés a felsőoktatás kapcsán, mert több mint 35 éve tanítok a felsőoktatásban és nem is akarok erre reagálni, amit Ander Balázs mondott. Egyetlen mondat csak. Nagy vita, hogy hány diplomás kell és hány szakképzett ember és tulajdonképpen a lemorzsolódásnak is vannak területi okai, de ebben is sikerült kicsit előre lépünk, a 10 százalék felé haladunk.

Miniszter úr, az alábbi kérdéseim lennének. Az online szakképzési tanévnyitón azt mondta miniszter úr, hogy mérföldkő a magyarországi szakképzés történetében a 2020-21-es tanév, amely elindult most ősszel, hiszen van egy intézményi struktúra, egy szemléletmód-változás és átalakul az egész szakképzés rendszere, struktúrája. Bár oktatási kérdésekben egy-két éven belül véleményt nyilvánítani nem szerencsés, de látszanak az eredmények, egyre többen választják a szakképző iskolákat. Most nem mondom, hogy technikum, szakgimnázium, szakközépiskola, tehát egy átalakuló rendszerről van szó. Azt szeretném megkérdezni, hogy ön hogy látja, miért döntenek úgy egyre többen a családok, a szülők, hogy megéri a szakképzésbe adni a gyereket, hiszen ha ott biztos szakmája van, nemcsak ő válhat sikeressé, hanem egy közösség, egy nagyobb közösség is, mint a magyar nemzet. Tehát elindult ez az új rendszer, számokat hallottunk a miniszter úrtól és ezek biztosan így vannak, hogy többen jelentkeznek szakgimnáziumba vagy, nevezzük új nevén, technikumba, mint gimnáziumba. Nem szembeállítás ez, hiszen itt, a Kulturális bizottságban is vitatkoztunk már arról, hogy gimnázium vagy szakgimnázium vagy szakközépiskola, szerintem a kettőnek egymás mellett kell léteznie, de egyre nagyobb teret kap a szakképzés. Hogy látja ön, hogy beérik-e ez az új struktúra? Mert szerintem a szakképzés 4.0 jól előkészített, jól végiggondolt és jól menedzselte koncepció alapján alakítja át a szakképzést, amelynek éppen benne vagyunk a közepében.

A második kérdésem azzal kezdem, a miniszter úr is érintette, hogy a tanárok, szakoktatók jogállásváltozása, amely a munka törvénykönyvéhez kapcsolódik, sikeres volt. Nekem is azok a visszajelzéseim, egyre inkább azok, hogy egybekapcsolva a minőséggel, a béremeléssel a szakképző iskolákban, a szakgimnáziumokban, a szakközépiskolákban elfogadták ezt a helyzetet, és körülbelül 80-85 ezer forint, amit átlagosan kaptak béremelésként. De tudok olyanról, aki több mint százezer forintot kap, 15 éve tanít egy nyíregyházi szakközépiskolában és azt mondja, hogy ez már versenyképes bér és ezért nagyon komolyan veszi, ezért is, szerintem, mert hivatástudat is van. Tehát ez a második kérdésem, hogy ez a jogállásváltozás sikeres-e. Erről is nagy vita volt itt ellenzéki és kormánypárti képviselők között, hogy ez nem lesz jó, jogokat vesznek el, míg a minisztérium, maga a miniszter is mondta, hogy sokkal rugalmasabb, be lehet vonni a szakoktatókat, versenyképes bért lehet adni és ezáltal javul a szakképzés színvonala.

A harmadik kérdésem, ezt még nem érintettük, hogy milyen fejlesztések, milyen infrastrukturális, digitális fejlesztések mutathatók fel a szakképzésben akár uniós, akár hazai forrásból is. Azt is tudjuk, hogy a gyakorlati képzőhelyeket, de akár -

itt szó volt erről - az elméleti oktatást is digitalizálni kell. Tehát a szakképzési centrumokban, az egyes intézményekben milyen fejlesztések történtek?

Talán még egy plusz kérdés, egy nagyon rövid kérdés a felsőoktatásról, a Klebelsberg-ösztöndíjről. Én tanárképző főiskolán kezdtem a pályámat, és a Nyíregyházi Egyetemen tanítok jelenleg is. Sokszor felmerül ez a tanárhiánykérdés, meg hogy a tanárok nincsenek elegendően. A Klebelsberg-ösztöndíj hét éve működik. Hét éve több mint háromezer fővel kötöttek szerződést. Hogy látja miniszter úr, képes-e ez az ösztöndíj valamennyire pótolni a tanárhiányt - mert az tény, hogy a korfa a tanároknál milyen, azt ismerjük, és egyre többen kerülnek nyugdíjkorhatár állapotba -, mennyire sikeres ez a Klebelsberg-ösztöndíj? Hogyan tudja pótolni a tanárhiányt? Köszönöm szépen, elnök úr, a türelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kállai Mária képviselő asszony, parancsoljon!

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Nagyon röviden egyrészt tisztelettel és megbecsüléssel gratulálhatunk, azt gondolom, a minisztérium munkájához, az elért eredményekhez, hiszen egy óriási portfólió, amelyet ez a minisztérium visz, az elmúlt évek során láthattuk, hogy mindez tele új megközelítésekkel, új gondolatokkal, új rendszerekkel. Ha feltesszük azt a kérdést, hogy miért is jó, erre egyetlen választ adunk, arra, hogy azt gondolom, minden magyar érdekeit képviseli, úgy a gazdaságot, úgy a tudományt, mint az innovációt, és mindezt összefogja.

Amikor erre a napra készültem, az ökoszisztémáról kérdeztem volna, de erre minden választ megkaptam, hiszen maga az a gondolkodásmód, hogy a benne szereplők, akár az egyetemek, akár a vállalatok, a gazdaság, a kutatóintézetek hogyan tudnak egymáshoz közelíteni, azt gondolom, ebben a rendszerben ezt már láthattuk, hogy kiválóan.

Egy dologhoz szeretnék még kiemelten gratulálni. Annak idején doktori iskolában is tapasztaltam még a humán területen is, de a gazdaságot érintően megkülönböztetésre fontos, hogy az a kooperatív PhD, azt gondolom, előreviszi mind a tudományt, mind a gazdaságot, és nagyon komoly perspektívát jelenthet a benne szereplőknek.

Ha megnézzük a miniszter úr által bemutatott prezentációban látott ábrákat, az ábrák is alátámasztják azt a gondolkodásmódot, amelyet a miniszter úr és a minisztériuma felelősségteljesen visz, mégpedig a térségi gondolkodást. Én most a kreatív régióról szeretnék egyetlen gondolatot kérdezni. Maga az a felelős gondolkodás, hogy Budapesten, Kelet-Magyarországon, illetve az országhatárokon túl úgy felfogva, hogy egy gazdasági fejlesztési pontként, hogyan látja miniszter úr, hogy az első lépések után hogyan halad, és mi a perspektívája mindennek. Ez az egyik.

A másik pedig az, hogy szeretném azt az elismerést kifejezni, amely az egyes emberekig is eljut. Nagyon sokan, átlagemberek, ha szabad ilyet mondani, városlakók, mert ráirányítottuk a figyelmet, köszönettel voltak az iránt, hogy a Covid-védekezés során a tudomány oda lett „hívva” a megértetéséhez, akik részt vettek ezeken az online konferenciákon, vagy meghallgatták, nagyon széles spektrum hallgatta. Én csak a köszönetemet szeretném kifejezni, mert nagyon sokat segített a politikai szereplőknek a tisztánlátásban.

Egyetlen utolsó kérdés. Az egészségiparról is esett szó: miben látja a következő időszak legnagyobb kitörési pontjait ezen a területen? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Szabó Szabolcs képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Én is köszönöm a beszámolót. Először egy technikai jellegű kérés, kérdésem lenne. Ha jól emlékszem, tavaly is megkaptuk utólag, ha lehetne, mert nagyon kicsi volt a PowerPointban a felirat, és nehezen lehetett látni (*Jelzésre:*), köszönöm szépen, miniszter úr bólintott, utólag eljuttatja hozzánk.

Alapvetően én is szakképzéssel, kutatásfejlesztéssel meg felsőoktatással kapcsolatos kérdéseket tennék fel. Igyekszem nagyon rövid lenni. Az első egy viszonylag technikai részletkérdés, de államtitkár asszony biztosan tud majd erre válaszolni. Azzal a problémával szembesültünk, itt többen említették már, szóba hozták az SNI-s gyerekeket és a szakképzést, szóval azzal a problémával találkoztam, hogy ha szakképző intézménybe jár két féléves képzésre SNI-s gyerek, részsakmát tanul, akkor nem kap állami ösztöndíjat. Nekem ezt egy iskolaigazgató úgy mesélte, hogy ott áll a tanműhelyben egymás mellett két gyerek, az egyik „normál” szakképzésben vesz részt, a másik SNI-sként vesz részt ebben a két évfolyamos szakképzésben, az egyik kap ösztöndíjat, a másik meg nem. A minisztériumi állásfoglalást is ismerem, tehát tudom, hogy ez a jogszabályoknak megfelel. A kérdésem az lenne, hogy nem terveznek-e esetleg ezen változtatni, hogy a részsakmát tanuló SNI-s gyerekek is megkaphassák ezt az állami ösztöndíjat, és gyakorlatilag a duális képzésbe be lehessen őket emelni.

A következő kérdésem az ELKH átszervezéséhez kapcsolódna. A múltkor a parlamenti és a bizottsági vitában is beszéltem már arról, hogy nem tartom jó dolognak azt, hogy az ott dolgozókat nem kérdezték meg ez ügyben. Én tudom, hogy lepapírozták a lígával, csak az a probléma, hogy az ott dolgozókkal ezt nem egyeztették, és nem azt mondom, hogy miért nem fogadták meg, amit ők kérnek, csak miért nem beszéltek velük. Azt gondolom, ezt joggal kifogásolják, és nyilván azt is, hogy ha a miniszter úr olyanokat mond, hogy a kutatói közösség véleményével találkozunk a közalkalmazotti jogviszony megszüntetése, merthogy ez tétélesen nem igaz, hiszen ők felmérték, és a saját belső felmérésük mutatja azt, hogy 78 százalék nem kérte ezt. A kérdésem konkrétan az lenne, hogy terveznek-e valami olyanfajta módosítást az eljárásrendszerükben, hogy legalább beszélgessenek a kutatókkal, amikor ilyen törvényjavaslat bemeleg.

A következő a felsőoktatásra vonatkozó kérdésem lenne. Többször hallottuk az elmúlt hónapokban, években, hogy önök az egyetemi autonómia megerősítésének tartják egyébként az alapítványi kiszervezést. Nem egészen az volt a narratíva, amit most a miniszter úr mondott, hogy az nem érinti, hanem inkább az hangzott el, hogy ez erősíti az egyetemi autonómiát, mert most a miniszter úr azt mondta, hogy nem érinti. Arra kérdeznék rá, hogy ön végül is konkrétan mit ért egyetemi autonómia alatt, mert az én fogalomhasználatomban, és ha jól értelmezem, a világ nagy részében így van, ez az egyetemi közösség és a választott vezető testületei autonómiáját jelenti, és nem a fenntartó autonómiáját. Itt egyébként sokszor összekeverik, mert önök gyakran beszélnek arról, hogy az egyetemeknek adnak vagyont, miközben nem, az alapítványnak, és az egyetemi autonómiát szerintem igenis sérti az, ha például a fenntartó úgy alakíthatja át az szmsz-t egyoldalúan, hogy elvon döntési jogköröket például a szenátustól. Lehet, hogy fogalomhasználati zavar van közöttünk. Akkor most ezt tisztázzuk, hogy ön mit ért egyetemi autonómia alatt! Például azt nem tartja-e az egyetemi autonómiába való beavatkozásnak, ha Navracsics Tibor megjelenik, mondjuk, a Pannon Egyetemen, és kvázi ukázként közli, hogy mi lesz, miközben több forrásból megerősítve úgy tudom, az ottaniak nagyon nem szerették volna ezt az

átszervezést, és nem ilyen ütemezéssel, és nem most, de a Georgikon is máshogy gondolta az átszervezést, és még hosszasan tudnám sorolni. Tehát ez az autonómiadolog lenne a felsőoktatással kapcsolatban az egyik kérdésem.

A másik: szintén több forrásból viszonylag stabilan hallom, hogy komolyan felmerült önökben, hogy az EKE-t - most már Eszterházy Egyetemnek hívják - esetleg a Katolikus Egyháznak adnák át. Ez tényleg valós információ-e? Hozzám több forrásból ez jutott el. Hogy van az, hogy pont egy olyan egyháznak akarják átadni? Miért pont egy olyan egyháznak akarják átadni, amelynek három olyan egyetemük, felsőoktatási intézményük van, amely nem teológiai képzést nyújt? Miért pont nekik adnak egy negyediket, és egyáltalán mi ennek a háttere és magyarázata? Terveznek-e más egyetemeket egyházi fenntartásba átadni?

Utolsó kérdésként a szokásos témámat elővenném, az egyetemi oktatók fizetését. Tudom, hogy mi történt az elmúlt években, ismerem, hogy volt béremelés, én inkább arra kérdeznék rá, hogy mi várható a jövőben, mert egy adjunktus fizetése még mindig nem éri el a nemzetgazdasági bruttó átlagkeresetet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Szilágyi György képviselő úr következik. Kérdezem, hogy lesz-e utána további hozzászólás. *(Jelzésre:)* Hiller képviselő úr, köszönöm. Parancsoljon, képviselő úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Miniszter úr, röviden fogok szólni, jóformán pár kérdést tennék fel, azokat mind a számokra alapozva teszem fel. Arra szeretném majd kérni, hogy a válaszokat szintén, ha lehetne, számokra alapozva mondja el nekem, és számokat is mondjon. A 30-34 év közötti diplomával rendelkező fiatalok aránya ma Magyarországon 32 százalék. Ne hasonlítsuk a svédországi adatokhoz, ami 52 százalék! Megdöbbenő - és hasonlítsuk akkor Lengyelországhoz -, hogy Lengyelországban 46 százalék ugyanez az arány. Tehát államtitkár úr önök folyamatosan high tech paradigmaváltásról beszélnek. Ilyen arányok mellett erre mi a bizonyíték? Szeretném, ha számokkal és kimutatásokkal tudna nekem arra választ adni, hogy erre mi a bizonyíték, amikor - még egyszer mondom - a 30-34 év közötti korosztályban ilyen számokkal rendelkezünk.

A másik, ha már high tech paradigmaváltásról beszélnek, hogy hogyan alakult a hozzáadott érték a hazai exportban, és kérem szépen itt is, ha lehet, akkor konkrét számokkal válaszoljon, államtitkár úr majd biztos segít önnek ebben. Ha erről vannak önöknek kimutatásaik, akkor ezek bizonyítékok lehetnének ezekre az állításokra, amiket önök mondanak.

A másik kérdésem azzal kapcsolatos, hogy ha a felnőttoktatásról beszélünk, a 25-64 év közötti korosztályról, akkor Magyarországon 6 százalék vesz részt a felnőttoktatásban. A svéd átlag itt is 30 százalék, de az EU-átlag is 11 százalék, tehát majdnem a duplája a magyarnak. Az a kérdésem, hogy van-e tervük vagy mit tesznek az élethosszig tartó tanulás érdekében, mivel kívánják ösztönözni a felnőtteket a tanulásra a jövőben, hiszen ezek a számok ismét nem megnyugtatóak, számunkra legalábbis.

Itt jön a lényeges kérdés, miniszter úr: hogy ilyen számok mellett hogyan beszélhetünk mi versenyképességről. Ilyen számok mellett maximum a berrabszolgaságban lehetünk versenyképesek, amit önök állandóan kikérnek maguknak és azt mondják, hogy ebben már változtunk és nem összeszerelő műhelyként kívánják üzemeltetni ezt az országot elsődlegesen. De ehhez változtatni kellene a felnőttoktatásban résztvevők arányán, ami, még egyszer mondom, 6 százalék a legutolsó adatok alapján. Kérem szépen még egyszer, ha megtisztel ezzel,

hogy mivel az én kérdéseimben számok szerepeltek, ön is konkrét számokkal támassa alá a válaszát. Köszönöm szépen.

ELNÖK:Köszönöm szépen. Hiller képviselő úr.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): *(A képviselő igazítja a mikrofonját.)* Bocsánat a győri és a soproni oktatásról beszélgettünk és elfelejtettem felcíptetni.

Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony és Államtitkár Urak! Először arról a képről szeretnék beszámolni, amit mi innen látunk, önök meg onnan nem, mert önök minket látnak, mi meg önöket és ez kimondottan örömmel tölt el, mert én nagyon-nagyon nem szeretem és nem szerettem az államigazgatáson, illetve a kormányzati struktúrán belül ezt a monstrumot, amit EMMI-nek hívnak. Egy kimondottan káros intézménynek gondolom és az önök ittléte annak a szóval ki nem mondott bizonyítéka most már 2018 óta, hogy ez a koncepció megdőlt és én ennek örülök.

Természetesen erre, minthogy Magyarországon az alkotmányos berendezkedés szerint a miniszterelnöknek van kormánya és nem a kormánynak miniszterelnöke, semmilyen reagálást nem várok, mert nem is kell, de mégiscsak képviselőként el kell mondanom, azt, hogy a felsőoktatás és a szakképzés nem oda tartozik, én kimondottan előnyösnek tartom, mert egyetlenegy területet nem látok, aminek előnyére válik, ha ott van. Félreértések elkerülése végett, ez nagyon nem személycentrikus megjegyzés, mert sokkal egyszerűbb lenne az ország dolga, ha személycentrikus lenne és azt mondanánk, hogy a miniszterrel van a baj. Ennél súlyosabb a helyzet, nem a miniszterrel van a baj ebben az esetben, hanem a struktúrával. Azt pedig kimondottan nehezen viselem, hogy mondjuk, a külföldi magyar kulturális intézetek a Külügyminisztériumnál, a régészet, műemlékvédelem a Miniszterelnökségnél vannak, miközben van egy emberi erőforrással foglalkozó minisztérium, amelybe jól láthatóan sem a szakképzés, sem a felsőoktatás, sem az innováció nem tartozik bele. Teljesen feleslegesnek látom és őszintén remélem, hogy belátható időn belül megszűnik. De mivel ez nem az önök minisztériuma, ezt csak azért mondtam el, hogy egy húron tudjunk pendülni, hátha önök is szidják és akkor máris *(Derültség.)* kialakul valamiféle közösség.

Ami már kimondottan az önök minisztériuma és miniszter úr kompetenciájába tartozik, ez egy olyan figyelemfelhívás, amelyre még mindig nem várok semmilyen választ, de reakciót talán már igen. Az már biztos, hogy két tanévet érint ez a világvárvány, bár mindannyian szabadulnánk tőle, az biztos, hogy egy naptári évnél több az a tapasztalat, ami felgyülemlik a világban meg itthon, és az egészségügyön és az emberi egészségen kívül a legjelentősebb módon a tudásátadás-tudásátvétel folyamatára van hatással. Azt javaslom, hogy kezdjünk el azon gondolkodni, miközben nem akarom mondani, hogy a közepén, de mondjuk úgy, hogy benne vagyunk, közösen el kell kezdeni gondolkodni, hogy egy ilyen valóban globális kihívás ránk itt, Közép-Európában és a mi oktatási gondolkodásunkra milyen hatással van. Biztosan nem tud menni úgy a történet és egy sereg mindent nem is úgy kell csinálnunk, mint ahogy elterveztük, hogy ha egyszer jó lesz, akkor úgy csináljuk. De érdekelne a véleményük, hogy látják-e annak létjogosultságát a legkülönbözőbb területeken, a szakképzéstől a felsőoktatáson át az innovációig - a közoktatást most azért nem mondom, mert otthagyták az EMMI-ben, meg is értem, hogy miért -, hogy azzal foglalkozzunk, fiatalabbak és kevésbé fiatalabbak esetében a világvárvány milyen hatással van, milyen hatást gyakorol a jövő oktatására.

Van viszont, amire már konkrét reagálást várok vagy javaslok, mert nem feltétlenül csak kérdés, inkább vélemény, amit szeretnék ütköztetni és nagyon nem

egyres intézményekre akarom kihegyezni. Tehát nem gondolom, hogy a Szent István Egyetemről vagy a Színház- és Filmművészeti Egyetemről beszélek most, hanem egy olyan folyamatról, amelyet önök több fázisban előkészítettek, de a vége, azt gondolom, politikai nyomásra túlságosan felgyorsult és nélkülözi azt a megfontoltságot, amit a korábbiakban a stratégia elkészítésénél láttam. Én semmilyen alapot nem látok arra, hogy a Corvinus példájából, amely tehát alapítványi fenntartás első példáját hozta a magyar felsőoktatásba, konkrét eredményeket le lehetne vonni. Nem látom. Nem látom, hogy egy teljes tanév tapasztalata elégséges muníció lenne arra, hogy a magyar felsőoktatás jelentős részét ebbe a modellbe átszervezzük.

Próbálok úgy fogalmazni, hogy ez valóban egy szakmai beszélgetés indítója legyen, mert attól tartok, hogy amikor jövőre ilyenkor találkozunk, azt már nagyon át fogja itatni a kampányhangulat. Most meg azért csak távolabb vagyunk tőle. Ezért valóban azt akarom felvetni, hogy nyilván önöknek is pontos információik vannak arról, hogy az elmúlt tanévben és az elmúlt egynéhány hónapban milyen sikerek és milyen kudarcok voltak az első példa esetében, a Corvinus Egyetemen. Nyilván önök is pontosan tudják azokat a belső vitákat, amelyeket a kuratórium vív, az egyet nem értést és az egyáltalán nem egyértelmű irányvezetést. Mert mitől lenne egyértelmű, amikor most próbálják? Hallok részsikerekről és hallok teljesen kudarcba dőlt próbálkozásokról. Nem látom, hogy a nemzetközi felsőoktatás olyan nagy kedvvel fogadta volna, hogy ide a célnak megfelelően neves, akár nagyon komolyan kiemelt professzorok vagy kutatócsoportok indultak volna meg. Nem látom a színvonal-emelkedést a Corvinuson, ami egyáltalán nem biztos, hogy így lesz. Mindezt csak azért mondom, mert egy teljes tanév telt el. Ezért az, amit én most elmondtam érvként, lehet, hogy hosszú távon így marad és lehet, hogy nem.

Amit önök a kormányzás információiból, saját tapasztalatból szerezhetnek, az lehet, hogy más, de időben szintén nem több, mert tökmindegy, hogy ellenzékiek vagy kormánypártiak vagyunk, egy év az önöknek is 365 nap. Magyarán elhamarkodottnak látom, tisztelt felsőoktatási vezetés, tisztelt minisztérium, hogy azt a modellváltást, amit megcsináltak a Corvinuson, példaként alkalmazzák más felsőoktatási intézményekre Magyarországon, még hozzá jelentősen, tematikusan különböző és regionálisan is különböző intézményekre. Ezért tisztelettel kérem - befejezem, elnök úr -, magyarázzák el nekem, miért példa az, amire még nincsen elég tapasztalat? Nem kellett volna-e várni - a szakma szerint - legalább három tanévet, hogy azt a magyar felsőoktatásban akár mintaként alkalmazzák?

Az utolsó kérdés az államtitkár asszonyhoz kerül, mert a magyar oktatás egészében a legnehezebb helyzetben a szakképzést látom. Ez most nem teljesítménymérés, hanem az a helyzet, amiben van. Próbálok úgy feltenni, hogy ne politikai kérdésnek tűnjön, mert erre viszont már van tapasztalat, államtitkár asszony. Én a tankötelezettség korhatárának a csökkentését a legnagyobb problémaként azoknál a fiataloknál látom, akik egyébként tipikusan a szakképzésbe mennek. Nem tetszik gondolni, hogy helyes volt az a javaslat, amit egyébként nem fogadtak el, hogy a tankötelezettség korhatárát emelni kell, és ha nem is visszaemelni, de emelni kell? Ha rajtunk múlik bármilyen módon, ez túlságosan nem lesz meglepetés, mi vissza fogjuk ezt emelni 18-ra, de most nem tartunk ott, és ez egy politikai meccs. Kimondottan szakmai kérdés, és kérem, hogy úgy is tekintse, hogy annak is gondolom és alkalmazom. Látja-e, hogy azoknak a fiataloknak, akik szakközépiskolába mentek, a 16 éves korhatár a későbbi életükben bármilyen továbbtanulási lehetőségükben inkább akadály, mint előny? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Engedtesse meg, hogy a legvégén jómagam is néhány, a jövőre vonatkozó kérdést egészen röviden - egyúttal a magunk mögött hagyott idő alapján - feltegyek. Az első. Jó pár évvel ezelőtt volt egy szakfelülvizsgálat, hogy közkeletűen fogalmazzak, a felsőoktatásban, hogy mely szakok, hogy is mondjam, hangzatosak ugyan, de érdemi képzettséget és plusz szaktudást nem jelentenek. Folytatódni fog-e ez? Ugyanis van néhány olyan szak, amely mind a mai napig hivatalosan létezik, ellenben a maga nemében értelmetlen. Hadd mondjak egyetlenegy példát, és ez szerintem világossá teszi! Van ilyen, hogy művelődésszervező tanár szak. Na, most ilyet egyébként egyetlenegy iskolában nem keresnek, de ami ennél még fontosabb, hogy mivel tanár szaknak van regisztrálva, elvileg a tanítási gyakorlattól kezdve sok mindent kellene teljesíteni hozzá, de mivel ilyen az iskolában meg nincsen, ezt képtelenség teljesíteni. Nem azt mondom, hogy ez tömeges, csak azt akarom ezzel jelezni, hogy van még néhány olyan szak, amely a maga nemében papíron létezik, lehet, hogy még egy-két hallgató fel is veszi, és utána szerencsétlen nem tudja, hogy mit kezdjen vele.

A másik, amit szeretnék megkérdezni, hogy körülbelül egy évvel ezelőtt, amikor az Akadémiával kapcsolatos viták is zajlottak, elhangzott olyan, hogy az Állatorvostudományi Egyetem, az Agrárkutató Intézet szívesen kerülnének egy működési keretbe, mert hiszen számos közös dolguk van. Most azzal, hogy az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat létrejött, ezek a típusú ilyen természetű kezdeményezések mikor tudnak majd, ha úgy tetszik, révbé érni, éppen a szereplők saját elhatározása és érdeke alapján?

A harmadik kérdésem röviden, hogy van-e értelme fenntartani azokban a felsőoktatási intézményekben, amelyek nem számítanak modellváltó intézményeknek, a közalkalmazotti jogviszonyt, amikor egyre több helyről érkeznek olyan impulzusok és jelzések, hogy a teljesítményalapú finanszírozás lehetőségét a jelenlegi besorolások kevésbé teszik lehetővé. Ezt támasztja alá többek között az is, hogy jó néhány egyetemen működnek már évek óta olyan természetű munkacsoportok, amelyeknek pont az lenne a dolga, hogy kidolgozzák az ilyen teljesítményalapú kritériumrendszereket a közalkalmazotti jogállás keretein belül, és valahogy nem sikerül zöldágra vergődni.

Az utolsó kérdés. Szaklétesítéssel, szakindítással kapcsolatosan több olyan jelzéssel találkoztam, amikor a MAB arra való hivatkozással nem támogatott ilyen kezdeményezéseket, hogy mi a munkaerőpiaci megalapozottsága, helyes-e ez, mert tudomásom szerint a munkaerőpiaci megalapozottságot a szaktárcának, a kamarának kell megállapítania, a Rektori Konferencia mond róla véleményt, a MAB-nak a tudományos jellegű megalapozottsága a vizsgálati feladatköre. Magyarán tervezi-e esetleg a tárca azt, hogy ennek apropóján a MAB működésével kapcsolatban némi áttekintést megtenne-e, hogy vajon helyénvalók-e, vagy pedig egyszerűen csak a hatályos jogszabálynak valamilyen módon nem sikerül az adott helyzetekben érvényt szerezni. Köszönöm szépen. *(Jelzésre:)* Hoppál képviselő úr, kicsit elaludt, legyen kedven gyorsan elmondani.

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Illő tisztelettel elnézést kérek, elnök úr, de megnyomtam a kérő gombot, mielőtt még elnök úr szólásra emelkedett.

ELNÖK: Itt sajnos nem mutatja meg ezt a jelzést.

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Semmi probléma, köszönöm a lehetőséget. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Részint a beszámolót magam is szeretném megköszönni és azokat az egzakt beszámolóelemeket, amelyek az egyetemekre, szakképzésre vonatkozó, kutatásfejlesztésre, innovációra vonatkozó minisztériumi feladatokat illetik, azt hiszem, elég sarkosak és valóban egzaktak voltak, illően és méltóan a minisztérium vezetésének egzakt tudományokban való jártasságához. Szeretném kiemelni, hogy ezt az alulról felfelé építkező, lépcsőzetesen építkező rendszert, amit a minisztérium az elmúlt két és fél évben kiépített, minősíti talán az is, amivel kapcsolatban nem emlékszem pontosan, hogy elhangzott, csak dicséretként szeretném megfogalmazni, hogy a szakképzés rendszerének talán tabunak számító országos szisztémájához hozzájárulni, már az is önmagában véve, hogy mondjam, nagy bátorságra vallott, de két év elteltével azt lehet látni, hogy növekszik a szakképzésbe jelentkezők száma a statisztikák szerint. Ez önmagában egy újabb egzakt válasz arra vonatkozóan, hogy a fejlesztés és az átalakítás iránya hatékony és jó. Ehhez szeretnék gratulálni. A terepről mi is azt érzékeljük, és azt halljuk, hogy a szakképzés működtetésében bevezetett változtatások egyértelműen a szakképzés javára váltak. Szeretnénk tehát ezt visszajelezni.

Az egyetemek vonatkozásában a miniszter úr szintén nagyon szűkszavúan - és kicsit talán szerényen - az adatsor között nagyon fontos bejelentést tett, jelesül azt hallottuk a miniszteri beszámolóban, hogy amikor a kancellári rendszer bevezetésre került, akkoriban 30 milliárd körüli évenkénti hiány halmozódott fel az egyetemekenél, miközben az egyetemek számláján parkoló készpénzállomány nagyjából ugyanennyi volt, tehát 36 milliárd adósság mellett 30 milliárd készpénzállomány. Most hallottuk a beszámolóból, hogy mára már 10 milliárdra csökkent ez a felhalmozódó egyetemi adósság országosan, ami önmagában fantasztikus eredmény, illetve ha emellé tesszük, hogy 200 milliárd forint van ma már megtakarításként az egyetemek számláin, ez pedig egészen fantasztikus teljesítmény. Úgyhogy azt mondhatjuk, hogy a kormányzati felsőoktatási politika iránya kitűnő. Ez megjelenik abban is, hogy az egyetemek pénzügyi stabilitása a rendszerváltás óta nem volt ilyen jó. Ezt szeretnénk innen is, a terepről visszajelzett információk alapján is megerősíteni és laudálni.

Két kérdéssel járulnék miniszter úr elé. Egyrészt szeretném megkérdezni, hogy a nyelvvizsgák Covid miatti amnesztiája, tehát a beragadt diplomák kiadása mutat-e önöknél a másik, Hiller ex-miniszter úr által nem nagyon kedvelt tárcával való együttműködésben olyan eredményeket, amelyeket én a terepről szintén látok. A terepről azt látom, hogy a több tízezer nyelvvizsga miatt beragadt diploma kiadása nagyon jelentős fiatal tanári humánerőforrás-növekedéssel járt együtt a Klebelsberg központokban országszerte. Van-e erre vonatkozóan az önök tárcájánál adat, hogy mennyit segített a felsőoktatási tárcát is magában foglaló minisztérium a köznevelési tárcát magában foglaló minisztérium adatai szerint a magyar közoktatásnak ezzel a lépéssel? Csatlakoznék az ellenzéki képviselőtársaim kérdéséhez, hogy a mostani Covid-helyzet elgondolkodtatja-e esetleg a minisztérium vezetését az idei évben valamiféle hasonló lépés irányába, vagy ez most nem indokolt.

A másik kérdés pedig a science parkok kivetített programjához illeszkedne, amit most már egyetemi tudásparkokként nevezett meg miniszter úr. Láttuk, hogy a fővároson kívül hét vidéki nagyvárosban indultak el ennek a nagyon örvendetes programjai. Köszönjük, hogy e nemzeti laboratóriumok körében a pécsiek is megnyíltak miniszter úr személyes részvételével. Kettő szám szerint. Ezzel kapcsolatban szeretnék kérdezni, mivel nagyon sokat várunk a térség fejlesztése tekintetében az Innovációs Minisztérium szellemi termékétől, az új fejlesztési zónák

kialakításától, amelyekre a miniszterelnök úr kormánybiztosokat is kinevezett már. A dél-dunántúli zóna, Somogy, Tolna, Baranya esetében különösen sokat várunk ettől a bizonyos Palkovics akadémikus miniszter nevéhez fűződő programtervtől, amely az innovációs parkok beindítását jelenti. Laborok létrejöttek és olyan szellemi kapacitások nemzeti szintre emelkedtek, amelyek Bódis professzor nevéhez is fűződően már jelen voltak korábban Pécsen, ez a humán reprodukció, illetve az infektológiai, virológiai terület. Tehát azt szeretném megkérdezni, hogy ezen felül a minisztérium tervez-e forrást bevonni a következő rövid időn belül arra, hogy a valódi tudásparkok, értem ez alatt ennek a fizikai megjelenését is, kiépítése, fejlesztése elinduljon a maga fizikai valóságában is. Köszönöm szépen a lehetőséget a késői szólamhoz, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Palkovics miniszter úrnak a viszonzválaszra.

Dr. Palkovics László válasza

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációs és technológiai miniszter: Köszönöm szépen, elnök úr és köszönöm szépen a kérdéseket. Azért élveztem mindig államtitkárként, mert az államtitkárok feladata, hogy az adott szakterület kérdéseit a parlamentben, illetve a bizottsági üléseken megtárgyalják, azért élveztem mindig a Kulturális bizottság üléseit, mert szakmai kérdésekről beszélünk. Ez szerintem kiváló dolog, mert ez lenne a feladatunk.

Arató Gergely kérdése: az SZFE esetében az ágazatirányítói jogkörön túl a felsőoktatásért felelős miniszternek valóban az alapítói jogok gyakorlásának egyrésze is megmaradt 2022 elejéig, akkor fogja ezt átadni az intézménynek, és valóban a kuratórium tagjainak kinevezése miniszteri jogkör, amíg át nem kerül a vagyonkezelő alapítványhoz. A vagyonkezelő alapítványnak ez a működésmódja, hogy az alapító elválik az alapítvány működésétől, ilyen értelemben az állam elválik az egyetemtől. Úgy gondolom, ezt az előbb is említettem, hogy az az öt fő, akit felkértünk az alapítvány kuratóriumába, képes lesz arra, hogy a megállapodást létrehozza.

A gőzgépekkel kapcsolatos példát lehet így is meg úgy is értelmezni. Azt vélem ebből érteni, hogy amit eddig az SZFE-n oktattak, az volt a gőzgép, és amit a kuratórium ma akar, mondjuk, az a villamos motor. Ezt sem tartanám egyébként helyesnek, mert azt gondolom, hogy a gőzgépet is kell oktatni meg kell a villamos gépet is. Azt hiszem, ez lenne a feladata a kuratóriumnak, az egyetemnek, az egyetem szakmai vezetésének, bár megint művészeti ügyekbe nem avatkozom bele, hogy az eddig, a szakemberek szerint egyirányú oktatási tevékenységet kibővítenék és a teljes feladatot lefednék. Javasolom a Műszaki Egyetem példáját. Ott oktatják a gőzgépet, oktatják a villamos gépet és a belsőégésű motort is. Na, ez kéne az SZFE-n, ha már ilyen szinten beszélünk.

OTKA. Köszönöm a kérdést, rá akartam térni, illetve volt egy kipirosított valami az előadásomban. Nézzük meg, hogy mi is történt az OTKA területén. Az OTKA a Magyar Tudományos Akadémia szervezetén belül egy elkülönített alapként működő kiválóság alapú kutatás-finanszírozási rendszer volt. Ezt 2014-ben Pálincás elnök úr módosította, konkrétan elvette a Magyar Tudományos Akadémiától a teljes OTKA-t, az alapot, illetve a döntési jogosultságukat is. Sőt nem átalotta még azt is beleírni egyébként az akkori innovációs törvénybe, hogy az NKFI Hivatal elnöke jogosult arra, hogy a kollégium döntéseit felülbírálja. Tehát aki ezt nekem tulajdonítja, kérem, nézze meg, hogy mi történt. Ez nem én voltam, hanem egy korábbi Akadémia-elnök, tegyük hozzá, különösen meg kell nézni tehát ebben a dologban, egy akadémiai elnök tette ezt a dolgot, és vette el a Magyar Tudományos

Akadémiától ezt a jogosultságot a pénzzel együtt. Bár nem emlékszünk ugyan, de '18. óta, amikor innovációért felelős miniszter lettem, a célunk és szándékunk, hogy az OTKA-kollégiumokat, az OTKA-rendszer fejlesztését, a bírálati folyamatot visszaadjuk az Akadémiának. Ma délelőtt ment el az Akadémia elnökének az a levél, amelyben ez az ajánlat szerepel, konkrétan, hogy vissza szeretnénk adni a Magyar Tudományos Akadémiának az OTKA-kollégiumok működtetési jogát, a teljes döntési felelősséget, sőt még az innovációs törvényből, hogy ezt utána bárki felülbíráhatja, ki is vennénk.

Egy kérésünk van: hogy maga az OTKA bírálati folyamat, és a vita ezen folyt, tartalmazzon objektív, tudományometriai követelményeken alapuló értékelést is. Ugyanis az a rendszer, amit működtetünk, egy peer review. Ez a peer review egy tízmilliós országon belül óhatatlanul olyanfajta struktúrát fog előbb-utóbb eredményezni, ami valakinek nem lesz jó. Tehát szeretnénk egy objektivitási kritériumot bele, ez lenne tudományometriai mutatók alapján, amit ott végrehajtottunk egyébként, de viszonylag egyszerű, megnéztük az Akadémia által kezelt MTMT-adatbázist és egyszerűen kigyűjtöttük ezeket. Így volt egy ilyenfajta módosítás. De szerintem ebből most az fog kijönni, hogy az Akadémiával megállapodunk, hogy visszakapja a teljes jogosultságot. A pályázatok kezelését, egyéb mást a hivatal elvégzi, hiszen nem érdemes párhuzamos dolgot építeni, de pontosan ezt tettük.

Ami pedig Boros Anita államtitkár asszonyt illeti, itt a jogszabály azt mondja, hogy nem nyerhet pályázatot olyan, pályázatban vezető tisztségviselő nem lehet, akinek egyébként állami funkciója volt. Egyébként amikor ezt a pályázatot pozitívan bírálták el és megnyerte, ő lemondott a pályázati csoport vezetéséről. Azt szerintem az itt lévők jelentős része érti, hogy ha valaki a politika tájékára keveredik és akar egyébként valamifajta tevékenységet végezni az eredeti szakmájában, azt ne gátoljuk meg. Erre egyébként törvény szerint joga is van, de nem vállalhat benne irányító-vezető szerepet. Tehát amikor a döntés megszületett, azonnal lemondott, tehát itt igazán nem volt semmifajta olyan dolog, amivel bármilyen jogszabályt sértettünk volna. A pályázata meg nyilván kiváló volt, ha erről így döntöttek.

A digitális elméleti képzés a szakképzés területén mennyire jól sikerült? A digitális képzést a KRÉTA-rendszeren keresztül bonyolítottuk le. Ennek minden adata elérhető. Az intézmények egyébként azoknak a hallgatóknak, akiknek esetleg ez a háttérük nem volt biztosított otthon, eszközöket béreltek, indítottunk egy digitális programot, amiből eszközöket adtunk hátrányos helyzetű hallgatóknak hátrányos helyzetű térségekben, cigány embereknek, egyéb másnak, pontosan amiatt, hogy ezt a helyzetet tudjuk kezelni. Azt hiszem, ha valaki ez alatt az időszak alatt tanulni akart, és úgy tűnik, hogy a KRÉTA-rendszer visszajelzése alapján ez így volt, nem a digitális eszközön múltott ennek a lehetősége.

Ami a felnőttképzést illeti, ez egy nehéz kérdés, különösen a vállalatok miatt, hiszen nekik is alkalmazkodni kell hozzá. Itt a rendkívüli jogrend keretein belül erre néhány napon belül fogunk megoldást találni. Tehát mindenképpen lenne megoldás.

Ha már Ander képviselő úr kérdezte a felnőttképzést, illetve ez majd később jön, azt majd később elmondom. Ander Balázs képviselő úr említette Brenner Koloman véleményét. Igen, megkaptam, szerintem meg is köszöntem. Ennek ellenére az álláspontom az volt, hogy hagyjuk egyelőre az egyetemet valamilyen formában megoldani ezt a problémát, ott a kuratórium, ott az egyetem vezetése. Itt meg is lehet sértődni, le is lehet mondani, vagy lehet megoldást találni erre a dologra. Én továbbra is úgy gondolom, hogy a kuratórium összetétele, az egyetem vezetése erre a feladatra alkalmas lesz.

Csak hogy Somogy megyéhez térjünk vissza, MotoGP-pálya. Magyarországon 14 olyan pálya létezik ma a Hungaroringen kívül, amit ha megfelelően átalakítunk, ha megfelelően továbbépítünk, akkor alkalmas egyébként MotoGP rendezésére. A helyzet az, hogy a sávolyi pálya egy magánkezdeményezés, tehát valaki valóban investált bele 10 milliárd forintot, gyakorlatilag a tereprendezés készült el. De az a helyzet, hogy a MotoGP-verseny rendezési jogosultságát nem mi döntjük el, hogy hol legyen, hanem Dorna, amely a licencadó. Végignézték mindegyiket, komplett előterjesztésünk van egyébként erről, megnéztük az összes lehetőséget. Ha a Pannonia Ringtől kezdődően a balatonfőkajári autópályán megy az ember a 7-esen, és elnéz jobbra, ott van egy félig kész pálya. Azonban ők egy csomó szempontot mérlegelnek, hogy azon a helyen milyen pályát lehet építeni. Az ő mérlegelésük alapján történt a hajdúsági központ kiválasztása egyszerűen azért, mert olyan városok vannak a környéken, úgy van repülőtér, úgy lehet megközelíteni, olyanok a lehetőségek, az adottságok, ezért történt itt ez a döntés. Azt meg nem gondolom, hogy a képviselő úr egy magánberuházást támogathatna, szemben egy állami beruházással, úgyhogy ezt gondoltam mondani.

Pokorni kolléga megjegyzésére reagálva, amikor azt mondta, hogy tízezer gyerek megy a lecsóba, nem dolgom nekem, hogy volt oktatási miniszterek véleményét kommentáljam, de némileg rosszallásomat fejeztem ki, hogy egy oktatáspolitikus ilyen nem nagyon mondhat, azon túl, hogy nem is így van, de ez nem a helyes leírása ennek a rendszernek. Az, hogy mi történik a szakképző intézményekben a hátrányos helyzetű hallgatókkal, na pont ezért kellett ez a módosítás, hiszen ha megnézzük ténylegesen a számainkat, és itt válaszolnék majd Szilágyi képviselő úrnak is, tavaly 46 ezer tanulót azonosítottunk, aki valamilyen formában tanulási nehézségekkel küzd. Erre többfajta rendszerünk van. Van magának a szakképzési intézménynek, van az Oktatási Hivatalnak egy rendszere, amely figyeli azt, hogy az adott tanulónak hogyan változnak a feltételei. Tehát 46 ezer tanulóból 11 ezer hallgatót azonosítottunk, aki egyéni fejlesztést kapott. Ennek az lett az eredménye, hogy a 16 százalékos korábbi lemorzsolódás 7 százalékra csökkent, csak hogy számokat is mondjunk.

Ezen túl vannak olyan hallgatók, akik eleve bizonyos hátránnyal jönnek ki az általános iskolából. Itt létrehoztunk egy dobbantóprogramot. Ez a program arra szolgál - jó példák vannak rá egyébként, ezt generalizáltuk és emeltük be a szakképzési törvénybe -, hogy aki nem tudja ezt a lépést megtenni, hogy valóban bekerüljön egy szakképző intézménybe, neki teremtünk erre lehetőséget. Ennek a dobbantóprogramnak két kimenetele van. Egyrészt szakképesítést fog tudni szerezni, és ezzel helyezkedik el a munkaerőpiacon, vagy pedig bekerül a szakképző intézménybe. Van orientációs év, amikor azoknak a diákoknak segítünk, akik valóban ilyenfajta problémákkal rendelkeznek, és létrehoztuk a műhelyiskola-képzést, ahol pedig egy szakember direktben foglalkozik a diákkal. Ezek azok a módok azon hallgatók számára, akiknek a formális oktatás - legalábbis eleinte - nehéz lesz, vagy ha egyébként ki is kerülnek az iskolából, akkor is mindenképpen egy részsakképesítéssel kerülnek ki, tehát nem keringenek valahol a munkaerőpiacon, hanem így kerülnek ki.

Aztán az a kérdés, hogy 16 év, vagy 18 év legyen-e, ugye, Ausztriában 16 év az iskolakötelezettség korhatára. Itt alapvetően a szakképzési kötelezettség 18 éves korig tart, és a szülő felelősségét is megjelenítettük a törvényben. Azt hiszem, ezt többen pozitívan is értékelték, talán Hiller miniszter úr maga is azt mondta, hogy ez egy jó dolog. Tehát 18 éves korig szakképzési intézménybe kell járni, és ez a szülőnek is a feladata. Az államnak pedig az a dolga, hogy ennek a feltételeit biztosítsa. Azt gondolom, nyilvánvalóan egy évig valóban nem látjuk az eredményt, mert

szeptemberben vezettük be. Ennyi idő alatt ennyi eredményt látunk, de azt hiszem, itt mindenképpen jó irányban tudunk haladni.

Ami a felsőoktatási intézménybe történő átmenetelt jelenti, erre vonatkozóan volt egy kérdés, és most visszalapozok, mert valószínűleg nem a helyes sorrendben írtam fel. A felsőoktatási intézménybe technikumból egészen máshogy lehet bekerülni, mint ma egy szakképző intézményből. A szakgimnázium négy plusz egy év. A negyedik év végén érettségizünk, a plusz egy év alatt pedig szerzünk egy szakmai oklevelet, viszont a gyerekek jelentős része a negyedik év végén kell, hogy versenyezzen a gimnáziumból jöttekkel. Ez nem mindig sikerül, ezért azt mondtuk, hogy ha egyébként a technikum öt éves képzés, az ötödik év végén kap érettségit, akkor kapja meg a szakképzettségét, akkor viszont a szakképző intézménnyel vagy a technikummal viszonyban álló egyetem irányában az átmenetele sokkal könnyebb lesz, mint most, olyannyira, hogy az első mintaprojektjét - a törvény ezt rendezte egyébként - most alakítjuk ki. Úgy néz ki a dolog, hogy a felsőoktatási intézmény köt egy szerződést vagy megállapodást a technikummal, megnézik azt, hogy melyek azok a tantárgyak, tantárgycsoportok, amelyeket ők el tudnak majd ismerni, és ezeket is el lehet ismertetni. Tehát a technikumból sokkal egyszerűbb lesz az egyetemre való átmenet, mint egy gimnáziumból, ahol egyébként ezekkel az előnyökkel nem rendelkezik pontosan amiatt, hogy ha van hátrány, én ezt most nem látom, végül is a jelentkezési számok nem ezt mutatják, akkor ezt tudjuk kompenzálni.

Mezőtúrról kérdezett a képviselő úr. Az a Gál Ferenc Főiskola része, ilyen értelemben nem állami felsőoktatási intézmény. A kérdésének a másik részére válaszolva, a Szent István Egyetem átalakításával kapcsolatban a parlament előtt van az erre vonatkozó törvény. Zajlik egy erőteljes agrárképzési, -felsőoktatási átalakítás. Az a helyzet, hogy az agrárképzésünket az elmúlt 30 évben nem jól pozicionáltuk. Ha megnézzük, hogy mennyire versenyképes az agrár-felsőoktatás Magyarországon, akkor nem az. Eleve megnéztük, a középiskolai hallgatóknak 3 százaléka akar menni egyáltalán agrárképzésre. Ez azt jelenti, hogy vagy az intézmény, vagy maga a szakma nem helyesen pozicionálja ezt a dolgot. Ezért született az a döntés, hogy ezt megpróbáljuk megtenni két országhoz hasonlóan, amely ezt régebb óta gyakorolja. Ugyanezt tette meg Ausztria és Hollandia a wageningeni egyetem és a BOKU egy erőteljesen központi helyen lévő, de egyébként a vidékkel kapcsolatot tartó egyetem létrehozásával. Ez lenne - az elnevezés érdekes - a magyar agrár- és élettudományi egyetem. Angolul ez jól hangzik, life sciences university, de magyarul az élettudománynak van más jelentése is. Ennek ellenére a kuratórium így döntött, hogy ezt fogja létrehozni. Itt fogjuk ezt valamilyen formában rendezni. Egy dolog biztos, hogy ahol értelmezhető agrárképzés van, a tudományegyetemeken belül még Szegeden, Debrecenben, és most soroljuk egy pillanatra ide Győrt is, Győr megkapta a mosonmagyaróvári agrárképzést, ott ez marad így, ahogy van, a többit pedig megpróbáljuk integrálni egy ernyő alá annak érdekében, hogy egy jobb minőségű és egyébként sokkal hatékonyabb agrárképzést tudjunk létrehozni.

Ami a 30-34 éves korosztályban felsőoktatási diplomával rendelkezőket illeti, igen, itt 34 százalékról 32 százalékra csúsztuk vissza, és igen, vannak olyan európai országok, Lengyelországot szoktuk emlegetni, ahol ez 40 százalék fölött van, sőt Svédországban 50 százalék fölött van, és vannak olyan európai országok, mint Németország, ahol meg annyi, mint nálunk. De itt mindig az a kérdés, hogy az összehasonlítás hogy állja meg a helyét. Ha egy hasonló társadalmi, gazdasági szerkezetű országban, mint Németország, amely hozzánk hasonló, ez nem okoz feltétlenül nagyon nagy gondot, akkor valószínűleg ez nálunk sem fog nagyon nagy gondot okozni. Úgyhogy én azt gondolnám, nézzük meg a számokat azon az oldalon is, egyébként szerintem Németország a világon a legsikeresebb mind gazdasági, mind

társadalmi szempontból, és ha hozzá hasonlítjuk magunkat, akkor nálunk is ennyi. De azért, hogy a képviselő urakat megnyugtassam, ebben a számban még nincs benne az a 120 ezer diploma, amit egyébként most kiadtunk, és felsőoktatási diploma lesz. Ez a szám azért is alacsony volt, mert a nyelvvizsgahiány miatt ezeket a diplomákat nem adtuk ki. Ez most lényegesen növekedni fog, úgyhogy ha csak ezeket a indikátorokat nézzük, akkor ezen nem múlik.

Több helyen elhangzott a kérdés, hogy mit is jelent az autonómia, bár erre később visszatérek. Simon képviselő úr kérdésére válaszolva, nyilván ilyen rövid idő alatt arra nem tudunk választ adni, hogy mik a tapasztalatok sem a Corvinus Egyetem esetében, sem a többi egyetem esetében. Egy dolog biztos: ha megnézzük - és inkább itt ez a döntő - azt a fajta szabadságot, amit ezek az egyetemek kaptak, ha együtt kell nekik működni egy iparvállalattal, akkor sokkal erőteljesebb, mint egy állami intézmény esetén. Ha el akarok indítani egy kutatási projektet egy céggel, akkor ma állami egyetemenként engedélyt kell szereznünk az információtechnikai eszközök beszerzésére, a járművek beszerzésére, a bútorok beszerzésére, engedélyt kell kérnünk, ha ne adj' isten, ennek van egy hirdetési tartalma, sok egyéb szervezettől. Ez nincs ezeknél az egyetemeknél. Tehát ez olyan példa, ami, azt gondolom, azt is mutatja, hogy ez sokkal egyszerűbb. Nem beszélve arról, hogy nem a minisztert kell meggyőzni, aki vagy ért a területhez, vagy nem, én sem értek mindenhez, konkrétan csak a gőzgépfejlesztéshez, fékterülethez, viszont ott van hat ember annak az egyetemnek a kuratóriumában, aki ezt meg tudja tenni. Ha megnézzük a győri egyetem kuratóriumát, Knáb Erzsébet vezeti, az Audi személyügyekért felelős tagja, rá nehéz azt mondani, hogy miért nem az ipari oldalt képviseli. Az egy jól összerakott kuratórium egyébként szerintem. Az összes többi is, de ez egy jó példa arra, hogyan jelent meg a helyi közösség az egyetemen.

Az innovációs képesség fejlesztéséhez pedig pénz kell. Ahogy mondtam, mutattam is a prezentációban, az eddig erre biztosított források is ezt mutatják, de az elkövetkező időszaknak az európai uniós és a hazai források, amelyek szintén növekedni fognak, szintén ezt fogják eredményezni. Úgyhogy jogszabályi oldalról szerintem olyan sok mindent nem kell tenni, tehát semmi nem gátolja az egyetemeket, sem az innováció, sem a kutatás szabadsága oldaláról, hogy ez ne így legyen.

Dunai Mónika kérdezte, hogy minden egyetemünk egyenesben van-e. 2013 júniusában 22 milliárd volt a felsőoktatási intézmények összesített hiánya és 30 milliárd volt a teljes pénzállománya, tehát 8 milliárd különbség volt a kettő között. Ezen az ábrán látható, de a többit is meg tudjuk mondani, hogy 2017 januárjában, a kancellári rendszer bevezetése után két és fél-három évvel, 3 milliárd volt az intézmények hiánya és 242 milliárd volt a pénzállományuk. Ez azt jelenti, hogy az ügyek transzparenssé váltak és egyébként kisimultak. Nyilván ez az év abban az értelemben nem reprezentatív, hogy a felsőoktatási intézményeket is érintette a vírus. Néhány felsőoktatási intézményt néhány százmillió forint értékben majd ki kell segítenünk év végén, de ez nem a struktúrából adódik alapvetően, hanem a jelenlegi helyzetből. Itt egy következetes folyamatot hajtottunk végre, aminek ez lett az eredménye.

A nyelvvizsga kérdése, hogy a mentesítés ez év augusztus 31-ig szólt. Ennek több indoka volt. Az egyik az, hogy nem volt online nyelvvizsgarendszerünk. Most már van, tehát nem gátolja meg a jelentkezőket semmi abban, hogy letegyék a nyelvvizsgát. Egyelőre úgy gondoljuk, hogy a nyelvtanulás továbbra is fontos. Az eddigieknek azt mondtuk, hogy ha valakinek csak ezen múlt volna, akkor őket engedjük ki ebből a rendszerből.

Az iskolaórságra vonatkozó eredményeket már a prezentációban említettem, a tapasztalataink kifejezetten pozitívak. Úgy tűnik, hogy az iskolaőrök integrálódtak az iskolába és a korábban vizionált, gumibottal és bilincsel ott lévő, a hallgatókat megfélemlítő emberekből tényleg egy nyugalmat, biztonságot és határozottan tudást sugárzó szakember került oda. Úgy tűnik, hogy ez a másik oldaláról, tehát a képzők, a rendőrség oldaláról is pozitív dolgot jelent.

Vinnai képviselő úr szakképzéssel kapcsolatos kérdésére jelentős részben szerintem már válaszoltam. Itt talán egy dolgot akarnék kiemelni, hogy miért is attraktív a szakképzés. Elfelejtettük mondani, hogy mindenki ösztöndíjat kap a szakképzés rendszerében vagy az államtól, vagy pedig később a duális partnertől. Felmerült egy kérdés, hogy SNI-s hallgató szakiskolában nem kap ösztöndíjat. Most erre azért nem tudok válaszolni, mert a szakiskolák rendszere az EMMI-hez tartozik. Tehát az nem a szakképzési struktúra eleme. Itt nem fordulhat elő, hogy nem kap ösztöndíjat, mert mindenki kap valamilyen formában. Tehát itt csak valami félreértés történik.

A tanárok béremelése. Én is azt látom, hogy azzal, hogy a kjt-s jogviszonyból kikerültek, félreértés ne essék, mert ezt elfelejtjük elmondani, ők ilyen értelemben mind kompetencia, mind teljesítmény, mind előrehaladás szempontjából egy sokkal szigorúbb rendszerbe kerültek. Ez a Híd-rendszernek az iskolai adaptációja, ezt tettük egyébként mindenhol, ahol ez az átmenet megtörtént. Úgy tűnik, hogy ez pontosan azt a biztonságot és azt a jövőbeni lehetőséget mutatja, mint a kjt., csak más összegekkel és kevésbé rugalmatlanul. Ha azt várjuk egy szakképző intézménytől, egy technikumtól, hogy működjön együtt a piaccal, akkor nem baj az, ha az ott lévő emberek is egyébként valami hasonló módon tudnak működni.

Milyen fejlesztések várhatók a szakképzés területén? Azon túl, amit mutattam, a következő időszakban az egyetemek és a szakképzés lesznek olyan területek, amelyek kifejezetten hasznélvezői lesznek akár az RRF, akár az MFF végleges megállapodásnak. A digitalizáció mint kötelező horizontális elem az RRF-ben, minden területet érint, gyakorlatilag a teljes mesterséges intelligencia, digitális stratégiát beraktuk ebbe. Ennek nagyon komoly képzési lábái vannak, nemcsak a számítástechnikai háttér, hanem az oktatástól a robotokon keresztül egy sor minden, ami a szakképző intézményeket érinti. Megvannak már azok az első minták, amelyek az ágazati képzőközpontokat jelentik, ahol a vállalatok, a közösség és a szakképző intézmény egy fedél alatt végezhet képzéseket. Ez lehet felnőttképzés, lehet iskolarendszerű képzés. Az elsőt hamarosan át fogjuk adni Zalaegerszegen, nem azért, mert én onnét származom, hanem azért, mert ott az önkormányzat a TOP-os forrásait erre költötte és nem másra. Mindenesetre ezek elkezdtek jól működni.

A Klebelsberg ösztöndíj. Szerintem, ha nem tettük volna meg, amikor létrehoztuk, akkor nagyon nagy hibát követtünk volna el.

Még egy kérdés, ha már a tanároknál tartunk, ezt talán Hoppál képviselő úr kérdezte. A nyelvvizsga miatti diplomamentesítésnél 18 ezer pedagógus szakos tanár került be diplomával a rendszerbe, ők eddig nem tudtak tanítani, most ezen túl tudnak. Tehát a lehetőség, hogy ők visszakerüljenek a saját szakmájukba és ne pedagógus asszisztensként dolgozzanak, ezzel megteremtődött.

Kállai Máriának köszönöm az elismerést, ritkán kapunk ilyeneket. Az egészségügy nem a minisztérium portfóliójába tartozik, ennek ellenére a vírussal kapcsolatos kutatási ügyek meg ide. Ezt úgy szoktuk megfogalmazni, hogy az EMMI az, aki a frontvonalban van, mi pedig a hadtáp funkciót látjuk el. De azért viszonylag fontos hadtáp funkció. Ha mondjuk márciusban, akkor még nagy rizikót vállalva, nem győzzük meg a Richtert arról, hogy a Remdesivir molekuláját kezdje el gyártani, akkor most nem lenne Remdesivir, mint ahogy más országokban is csak limitáltan van. De

van. Ez mind ezeknek a tudós embereknek köszönhető, úgyhogy köszönöm az elismerést, ezt a frakció is hallja, ennek örülünk mindenképpen.

Szabó Szabolcsnak válaszoltam, az SNI-s tanuló kapcsán. Az valószínűleg szakiskola volt, de ha a konkrét ügyet megkapjuk, megnézzük. A szakképzés mostani rendszerében ez nem fordulhat elő, mert mindenki kap ösztöndíjat.

Az ELKH-nál megint azt tudom mondani, hogy ha az ELKH ügyébe én beavatkoznék bármilyen formában, nagy hibát követnék el, ugyanis az ELKH közvetlenül a parlamenthez tartozó szervezet, ahol az innovációs miniszternek egy feladata volt az Akadémia elnökével együtt, hogy megállapodjunk az irányító testületben és az irányító testület elnökében. Innentől kezdődően minden feladatot rájuk bízunk, tehát nekünk ebben dolgozunk a források biztosítása, a szükséges törvénymódosítás, de az ő ügyük, hogy ezt egyeztessék. Az én tudásom szerint egyébként egyeztették, lehet, hogy az akadémiai érdekvédelmi szervezet ezt nem így látja, az én információim azonban mások, de ezt megint szívesen közvetítem az ELKH felé.

Hogy az egyetemi autonómia mit jelent, ez értelmezés kérdése, a jogászok ezt jobban tudják. Ha nekem mond valaki olyan példát, hogy az egyetem alaptevékenységébe, az oktatásba, a kutatásba, a művészeti tevékenységbe vagy a gyógyító tevékenységbe, egyetemről függ, bárki odajött a kormány, az állam részéről és beleszólt, hogy te tanítsd ezt, akkor szerintem az nagy hibát követett el. Nekem ez az egyetemi autonómia. A gazdálkodás autonómiája nehezen értelmezhető, mert azé, aki a fenntartó, az ő felelőssége, hogy az egyetemnek legyen elegendő forrása arra, hogy tudjon működni. Próbáltam ezt az SZFE hallgatói képviselőjének, voltak egyszer nálam sok órán keresztül, elmondani, hogy ma az állam mint fenntartó, de hagyjuk az államot, az egyházi fenntartó ugyanazokkal a jogosítványokkal rendelkezik, mint az SZFE fenntartói. A magánegyetem fenntartói ugyanazokkal. Sőt, több mindennel rendelkezik, mint az SZFE fenntartója. Ezek magánintézmények. Nem tudom, Soros úr, mondjuk, a CEU-n megkérdez-e valakit, hogy ki legyen a rektor. Az én tudomásom szerint nagyon kevésbé kérdezi meg és egy sor más dolgot sem. Itt azért ennél szerintem sokkal jobb a helyzet. Úgyhogy az autonómia, az, hogy ki mit tanít, az pedig az egyetem dolga, ezt döntse el, itt megint a gőzgép és a versenyautó példája felhozható. Oldják meg valamilyen formában, ha valóban az merül fel igényként, hogy eddig nem jelentek meg, mondjuk, nem akarok beleavatkozni, a határon túli színházművészet elemei és ne csak a határon inneni elemei a képzésben, akkor az jelenjen meg. Ezek szakmai viták, amelyeket nekik le kell folytatni.

Ami a Pannon Egyetemet illeti, nekem nem ezek a visszajelzéseim, de biztos lehet ilyet is hallani. Sok mindent lehet hallani. A Pannon Egyetem struktúráját tekintve pont egy olyan egyetem, mint a Széchenyi István Egyetem Győrben. Amikor ez Győrben megtörtént, akkor ott a teljes közösség azt mondta, hogy na végre, történik olyan dolog, amitől az egyetemünk jobban működhet. A Pannon Egyetem ebben a pillanatban három telephellyel, három campusszal működő egyetem. Van még Zalaegerszeg, illetve van még Nagykanizsa. A veszprémi embereknek a Pannon Egyetem egy borzalmasan fontos dolog. Ahogy látom ott a jelölteket, ők mind veszprémiek, vagy ebbe a körbe tartoznak, úgyhogy én úgy látom, a Pannon Egyetem ilyen típusú átalakítása szintén egy sikertörténet lesz.

Ami az Eszterházy Egyetemet illeti, a képviselő úr figyelmét valószínűleg elkerülte, hogy az egyetem szenátusa szavazott úgy, hogy ők az egri érsekséghez szeretnének tartozni. Hogy miért? Merthogy Eszterházy alapította azt az egyetemet, aki ahhoz az egyházmegyéhez, érsekséghez tartozott. Szerintem ez viszonylag egyszerű dolog. Ha egyébként valaki elmegy Egerbe, és megnézi az érsekség épületeit, magát a bazilikát, utána pedig az egyetem épületét, az egy szerves egység. Itt

egyszerűen csak ennyi történik. Egy alapvetően pedagógusképzéssel foglalkozó intézménynek miért ne lehetne egy egyház a fenntartója? Most azt mondom, hogy az egyházi fenntartók - nem egyházi intézményekről beszélünk most, hanem világi intézményekről, de egyházi fenntartásban - kiválóan végzik a feladatukat, itt pedig még indoka is van. Ebben volt egy cikkcakk, amikor ezt Ho Si Minh Tanárképző Főiskolának hívták, azt egy kicsit nehéz beleilleszteni, de az elejét és a végét szerintem mindenképpen lehet. Itt az egyetem kezdeményezte. Az egyház majd el fogja dönteni, hogy egyébként negyedik egyház által fenntartott egyetemenként megjeleníti-e az Eszterházy Egyetemet. *(Szabó Szabolcs: Csepelen is volt egy része!)* Van, aki még ott végzett egyébként, a Ho Si Minh nevezetű intézményben. No, tehát semmifajta kényszer nincs, el kell dönteni, hogy hogyan kíván ehhez a dologhoz alkalmazkodni. Nyilván ennek van egy csomó következménye, ugyanis ebben a pillanatban a Vatikán és a magyar állam közötti megállapodásban három egyetem szerepel, és akkor valószínűleg ez lesz a negyedik egyetem.

Szilágyi képviselő úrnak említettem a 30-34 közötti számot. Ezt meg fogjuk látni, mihelyt ez a 120 ezer ember megjelenik, és ezt viszonylag gyorsan ki is lehet számolni egyébként. Ennyit a számokról. Németország példáját említettem volna, hogy Németország pont ilyen Gyehennán áll, ennek ellenére azt mondom, hogy sem a német tudomány, sem a német gazdaság, sem a német társadalom nem működik rosszabbul, mint egyébként az 50 százalék fölötti számmal rendelkezők. Az adott ország gazdasági társadalmi viszonyaihoz kell ezt valamilyen módon alakítani.

Ami a felnőttoktatást illeti, a szám majdnem stimmel, 8 százalék a felnőttoktatás aránya Magyarországon. Most ezt a fóliát nem hoztam ide, de abban az átalakításban, ami zajlik, mi is a 25 százalékot tűztük ki célul. Az a helyzet, hogy ezt a 8 százalékot megint kontextusba kell helyezni. Vannak olyan országok, ahol a felnőttképzés tisztán közösségi, tehát állami feladat. Svédország egyébként ilyen. Aztán vannak olyan országok, ahol a felnőttképzést, tehát a szakmai továbbképzést a cégek végzik el. Németország ilyen, azt hiszem, ott is talán ilyen 8 százalék környéki a felnőttképzésben résztvevők aránya. Mi valahol a kettő között szerepelünk. Többfajta javaslatunk volt, hogy hogyan lehet elfogadtatni például a vállalati képzést felnőttképzésnek, és akkor az állam még támogassa is. Úgyhogy ebben az ügyben szerintem most ezekkel a módosításokkal elég gyorsan fogunk haladni, ahogy mondtam, a 25 százalékot tűztük ki célul.

Ami pedig a hozzáadott értéket illeti, itt sokfajta hozzáadottérték-szám szerepel, és sokfajta dolgot kell megnézni. Mondanék néhány számot például az összeszerelő üzemmel kapcsolatban, ami ez a Magyarország-típusú dolog. Az elmúlt három-négy évben egyre inkább nő azoknak a külföldi befektetéseknek az aránya, amelyek nemcsak összeszerelő tevékenységet végeznek, bár azt ne becsüljük le - erről hosszasan tudnánk beszélgetni, ha szükséges lenne -, tehát aki már sokkal magasabb hozzáadott értékű tevékenységet hoz Magyarországra. Például a kutatásfejlesztés ilyen, sőt egyre nő azoknak a cégeknek a száma, amelyek csak kutatásfejlesztési tevékenységet hoznak ide. Nos, ha megnézzük a különböző részjellemzőket, akár a Reopen University Scoreboardban, akár a néhány héttel ezelőtt megjelent nemzetközi értékelésben, akkor speciel pont azon a területen, amely a magasán képzett munkaerő elérhetőségét jelenti Magyarországon, kifejezetten jól állunk. A konkrét számot nem tudom - el fogom önnek küldeni a komplett összeállítással együtt -, hogy például az MIT értékelésében Magyarországon hol állunk az egyetemet végzettek által generált szellemi hozzáadott értéket illetően. Ezt azért gondolom, hogy igaz lehet, mert a MIT - tavaly januárban írtuk alá a megállapodást - döntött úgy, hogy egyébként a három közül a legerősebb MIT Catalyst programjának a központját Debrecenbe helyezi,

tehát Magyarországra. Gondolom, hogy ha az értékelés is azt mutatja, akkor ez alapján választotta ki Magyarországot. Küldök ilyen számokat nagyon szívesen.

Ami pedig a high tech országot jelenti, megint egy szám: a Nemzetközi Valutaalaprak egy kicsit több mint féléves az értékelése, hogy melyik ország termelésében, akár a termékeiben milyen a high tech részarány, ez Magyarországon 70 százalék. Ez önmagában még nem jelent semmit. Ha azt mondjuk, hogy Németországban és Dániában is 70 százalék, az már egy összehasonlítás. Ha azt mondjuk, hogy ezzel a számmal mi a lista legtetején vagyunk Dániával és Németországgal együtt, akkor ez azt jelenti, hogy ez a high tech, persze lehet, hogy még a tervezését illetően kívülről jött ide, de a működtetését illetően már nem, a high tech működtetése pont olyan high tech tevékenységet, tehát szakembereket jelent. Tehát ha a hozzáadott értéket nézzük, akkor ebben Magyarország nem állhat túlzottan rosszul, már ami az egyetemi képzéseket illeti.

Hiller képviselő úr EMMI-vel kapcsolatos ellenérzéseit mi nem oszthatjuk, ugyanis legalább négyen itt ötünk közül az EMMI-ben dolgoztunk, érte a megjegyzéseket. Mindenesetre amit viszont a képviselő úr felvetett, hogy hogyan lenne célszerű, sőt meg kell fontolnunk, hogy hogyan alakítsuk át az oktatási rendszerünket azon tapasztalatok birtokában, amit a Covid alatt gyűjtöttünk, én ebben még akár segítséget is kérnék, sőt együtt is felépíthetjük, hiszen ez egy olyan dolog, amely akár így, akár úgy át fogja rendezni mindenünket. Nem is elsősorban amiatt, mert nem tudjuk, hogy a vírus itt marad, vagy nem marad itt, hanem láttunk egy olyan dolgot, amelyről azt gondoltuk, hogy ez megoldhatatlan háromnegyed évvel ezelőtt, most meg úgy tűnik, hogy nem omlott össze az oktatási rendszerünk azzal, hogy digitális formában kell átalakítani. Persze lehet ezt jobban csinálni, és sok mindenfélét lehet, ennek ellenére az, hogy digitálisan lehet a képzés bizonyos részét létrehozni, szerintem egy nagyon fontos dolog, de ennek van egy csomó másik aspektusa, esetünkben az egyetemen, illetve a szakképzésben. Az viszont nagyon fontos, hogy a gyakorlati képzést nem fogjuk tudni elvégezni, tehát hiába vannak hegesztő robotok, amit erről az oldalról működtetnek, és a másik oldalon hegeszt, az nem ugyanolyan, mint amikor én hegeszték két kollégámmal együtt, és a robotokhoz is közel kell menni. Ezt valóban át kell gondolni. Ebben szívesen működünk együtt.

Ami a modellváltást jelenti, a Corvinus Egyetemmel kapcsolatban egy év után tapasztalatokat még nem nagyon lehet leszűrni. Ott egy dolgot lehet leszűrni, és ezért mondtuk azt, hogy egy egyetemnél ezt csináljuk végig, és mindig erre hivatkoztunk, hogy maga a modellváltás legyen egy példa, tehát nézzük meg, hogy hogyan kell egyáltalán ezt végrehajtani. Ez kívülről egyszerűnek tűnik. Ha megnézzük a részleteit, az borzalmasan bonyolult. Hogy az állami vagyonból hogyan lesz egy állam által létrehozott alapítvány, vagy egy ottani egyetem vagyona, ez fontos. Valaki felvetette, hogy miért nem az egyetemnek adunk vagyont. Tisztelettel jelentem, az egyetem megkap minden olyan vagyont, amivel ma rendelkezik, amely az ő alaptervékenységéhez kell. Az alapítvány meg olyan vagyonelemeket kap, amelyek ahhoz kellene, hogy fenn tudja tartani az egyetemet. Ez a különbség a kettő között, semmi más különbség nincs. Az egyik egy amerikai mintához hasonló dolog, vagy hogy egy angol mintát mondjak, a Trinity College, Anglia egyik legfeltőkésítettebb intézménye, de nem ő rendelkezik a Tesco 40 százalékával, most lehet, hogy nem pontos a szám, hanem a fenntartója, de ebből finanszírozza a tevékenységét.

A Corvinus Egyetem nem a tapasztalatok miatt példa, az ebben bekövetkező oktatási, kutatási tapasztalatok miatt, bár abból is vannak pozitívak is, meg vannak negatívak is óhatatlanul, hanem maga az átalakítás, tehát a modellváltás tapasztalatai szempontjából fontos. Ez egy év alatt nyilván nem derül ki, de szerintem három év alatt sem. Ami látszik, néhány pozitív ügy, hogy mindenképpen szeretnének

nemzetközi hírű szakembert, aki az egyetem rektora lesz. Ennek a rendezésére találtak már többet, akit egyébként a szenátus elfogadott, támogatott, de nem tud idejönni, mert nem tud a magyar szabályok szerint egyetemi tanár lenni. Ha nem tud egyetemi tanár lenni, akkor nem lehet rektor. Ha valaki Nobel-díjat kap, Magyarországon nem lehet egyetemi tanár. A probléma az, hogy ezen módosítani kell. A tisztelt Ház előtt van néhány módosító javaslat, amit pont ennek az ügyében vittünk be, nem a színvonalat csökkentendő, hanem ha Németországban doktori fokozattal nem rendelkező, de ott tanszéket vezető, vagy professzorként működő valaki idejönne, akkor őt ne zárjuk ki ebből a dologból. Ha megnézzük, főleg egy műszaki egyetemen, lehet, hogy Prof. Dipl.-Ing.-nek nincsen doktorija, mert ott ez nem kötelező, viszont lehet, hogy kiválóan vezetne tanszéket. Ezeket kell megoldani, ezeket gyakoroltuk a Corvinus egyetem példáján. Lovász elnök úrral is volt erről még '14-ben egy vitánk, bocsánat, nem vita, mert egyetértettünk, hogy az Akadémiának van egyetemitanár-jelölési joga abban az esetben, ha egyébként nem felel meg a magyar feltételnek, de mondjuk, Nobel-díjat kapott, akkor az hadd legyen már egyetemi tanár Magyarországon. Bárcsak sok lenne ebből, most még egyhez állunk közel ebben a pillanatban.

Pósán elnök úr kérdése az ELKH-ból történő kiválás. Az ELKH döntése, az biztos, hogy van néhány olyan logikus, racionális dolog, amit meg kéne ejteni. Amennyire tudom, arról már folynak a tárgyalások az ELKH-n belül, hogy az állatorvos-tudományi kutatócsoportot kivegyék. Az ott van az Állatorvosi Egyetem mellett konkrétan, azt tőlük vették el egyszer, amikor létrehozták az akadémiai kutatóhálózatot, ezt adjuk vissza nekik, mert Magyarország kis ország, ha van egy kiváló egyetemünk, miért ne működne együtt. Ugyanez igaz a Limnológiai Intézetre, amely szintén keresi a saját helyét, a Geodéziai Intézetre, amely a csillagászathoz kevésbé kapcsolódik, de annak idején ezt a Pálincás összehúzta. Ezek zajlanak tehát, ez az ő döntésük egyébként, hogy ez mikor fog megtörténni. Jogszabály semmi ilyet nem tilt, olyannyira nem, hogy a törvény mellékletéből is kivettük az intézeti listát, mert nem kellett bele, az nem volt benne az Akadémia alatt sem. Azért került bele, mert kellett nevesítenünk, amikor kikerült az Akadémiából, hogy mit hozunk át, de egyébként ezt kivesszük, hogy ne limitáljuk az ő tevékenységüket.

Ami a szakrendeletet illeti, ez most miniszteri rendelet lett, nem kormányrendelet egyszerűen azért, mert ez nagyobb flexibilitást igényel. Ami a szakindítást jelenti, igen, itt valóban a MAB-nak van egy jogosultsága és ezt nem tudja a miniszter igazán átlépni... Bocsánat! A szaklétesítést. A szakindítást át tudja vinni a miniszter, a szaklétesítést nem. Itt erről majd tárgyalni fogunk a MAB-bal.

Ami Hoppál képviselő úr elismerésen túli megjegyzéseit illeti az egyetemek kancellári rendszerével kapcsolatosan, a számok azt mutatják, hogy az egy jó irány volt, megértettük az egyetemek működését.

Ami a science parkokat és így a pécsi science parkot is illeti, az előzetes tárgyalásaink az RRF területén az Európai Unióval egyáltalán nem vonták kétségbe a science parkok rendszerét, sőt az ő meglátásuk az, hogy ezt még erősíteni is kellene. Tehát az egyetem körüli science park egy kifejezetten erős prioritás a következő időszak támogatásában. Most már van a gazdaságfejlesztési zónának egy önálló kormánybiztosa, a feladata az, hogy ezeket jelenítse meg a kormány irányába. Négy nagy gazdaságfejlesztési zóna van, illetve néhány kisebb, az a dolga, hogy ne megyei, ne városi, hanem egy területhez kapcsolódó igényt jelentessen meg. Ez történik is egyébként, Mikes Éva ezt kiválóan csinálja, azt gondolom. Köszönöm szépen a lehetőséget, hogy válaszolhattam és elmondhattam, hogy hol tartunk.

Az ülés berekesztése

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úrnak a válaszokat. Köszönöm minden képviselőtársamnak a jelenlétet. Ezzel napirendi pontunk és egyben az ülés végére értünk. További szép napot kívánok mindenkinek és az ebédhez pedig jó étvágyat!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 22 perc)

Dr. Pósn László
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Vicai Erika és Lestár Éva